

КАРЛ МАЙ ТИГРОВИЯТ МОСТ

Превод от немски: Веселин Радков, 1981

chitanka.info

1. КВИМБО

Една от най-чудноватите фигури, които съм срещал по време на моите пътешествия, е без съмнение Квимбо, кафърът от племето базуто. Той беше мой спътник из Южна Африка^[1], подобно на хаджи Халеф Омар, който ме придружаваше из различните страни на Ориента. Колкото и да се различаваха тези двама добряци, за мен те имаха една обща радостна черта, изразяваща се в голямата любов и привързаност, която изпитваха към мен.

Квимбо представляваше една извънредно чудновата, дори комична фигура, особено когато яздеше редом с мен. Като изключим басмяната престилка около слабините му, той ходеше съвсем гол, като натриваше тъмното си силно, мускулесто тяло с мас, която действително предпазваше кожата от досадните ухапвания на насекомите, но за съжаление разпространяваше наоколо такава нетърпима миризма, или по-скоро воня, че ми струваше наистина известни усилия да стоя край него на разстояние по-малко от петдесет стъпки.

Най-забележителното у него беше начинът, по който носеше косата си. От ежедневната употреба на акациева смола и полаганите за нея дългогодишни грижи косата му се беше слепила в компактна маса, като фризурата му бе придобила формата и вида на две наклонени с подметките една към друга пантофи, токовете на които образуваха върха, докато отворите за краката бяха обърнати нагоре и му служеха за склад на най-различни дреболии без всякаква стойност, криеци обаче за него огромно значение. Долната част на ушите му бе толкова разтеглена и удължена от носенето на тежки предмети като украшения по време на неговата младост, че по големина те доста приличаха на ушите на някое нюфаундлендско куче. За да придаде практическа стойност на тази рядка красота, той имаше навик всяка сутрин да ги навива на руло, като поставяше в тези отворстия двете си кутийки с енфие.

Освен това той носеше на всяка от ноздрите си дебела месингова халка, а около врата си беше поставил, във всеки случай като изобретение на собствения си естетически гений, широк кожен ремък, на който висяха два големи хлопатара; поне един път на ден той имаше навик да ги сваля и излъсква. Тези звънчета дрънчаха при всяко негово движение, което ми беше не само досадно, но можеше да стане и много опасно за двамата ни, защото по онова време трябваше да се пазим от неприятели, а този непрекъснат звън бе в състояние отдалече да издаде приближаването ни. Ето защо аз настоях, ако не да махне хлопатарите, поне да извади езичетата им; след продължителна и тежка вътрешна борба той наистина изпълни желанието ми, а това беше едно голямо и необоримо доказателство за привързаността му към мен.

Начинът му на изразяване беше странен като самия него. Той говореше холандски завалено, но доста сносно, обаче така го кичеше със съществуващите в неговия роден език цъкащи и мляскащи звуци, че всичките изречения излизаха от устата му като кълвани от кълвач. А тази уста, колко широка и голяма беше тя! Когато Квимбо говореше бързо, а и ако се смееше при това, белите редици на зъбите му достигаха от едното ухо до другото, лицето му заприличваше по-скоро на маймунско, отколкото на човешко.

Обаче никой не смееше да му го каже, защото беше страшно суетен и се считаше не само за хубав, но и за пръв красавец. Когато говореше за себе си, обикновено се наричаше „хубав, добър, храбър Квимбо“. По отношение на красотата си се лъжеше, но беше добър, много добър. А че е храбър, се съмнявах в началото, но по-късно разбрах, че съм го оценил погрешно. Квимбо беше смел и ако бях застрашен от някаква опасност, той рискуваше живота си без колебание. Заобичах го от цялото си сърце и му желяех всичко добро, но за съжаление не можах да направя така, че това пожелание да се сбъдне тъкмо в онзи случай, който беше най-важен за него.

Квимбо беше отдал сърцето си; то принадлежеше на една красива кафърска девойка, която бе намерена в Калахари от някакъв холандски заселник. Той я беше осиновил и нарекъл Митие. Колко пъти съм слушал от устата на Квимбо блажено звучащите думи: „Митие ще негов жена на хубав, добър, храбър Квимбо, защото Квимбо ще жени хубав, млад, богат Митие!“. Но той трябваше да

разбере, че хубав, добър, храбър човек, дори и да е кафър, не може винаги да има всичко, каквото си пожелае; Митие стана жена на един млад холандски заселник и Квимбо бе принуден да се откаже от нея. Дали щеше да го преживее или не, не можах да изчакам да разбера, защото трябваше да отпътувам. Когато се сбогувах с него, той стоеше разплакан, или по-скоро ухилен пред мен, като че ли не знаеше какво да прави от любов и любовна мъка. Но, изглежда, че тогава му дойде една добра идея: той посегна към дясното си навито на руло ухо, измъкна от него кутийката с енфие, подаде ми я и с едно безкрайно благоразположено озъбване ми каза:

— Мил добър минхер^[2] иска ходи дома; Квимбо плач много голям сълзи, защото Квимбо не мож дойде с минхер. Но Квимбо даде та кутийка минхер, за да минхер помни много добър, беден, хубав, храбър Квимбо!

Разбира се, че взех кутийката, за да не го огорча. Бях убеден, че никога няма да видя вече ухото, в което тя беше стояла. Въпреки това имах удоволствието да срещна отново не само дясното ухо, но и лявото заедно с целия Квимбо и то не в земите на Бурите^[3], кафрите и хотентотите, а ... къде? ...

[1] Кафърът Квимбо е един от главните герои в романа „По непознати пътеки“ на Карл Май. Б. пр. ↑

[2] Минхер (хол.) — господар, господин. Б. пр. ↑

[3] Бури — холандски заселници в Южна Африка. Б. пр. ↑

2. ПРИЗРАКЪТ НА ПИРАТСКАТА ДЖОНКА^[1]

Като разказах как докарахме „Хайанг-дзе“ в Поен дьо Гал и предадохме пленниците на околийския съдия, как бяхме посетени от губернатора на Коломбо и после присъствувахме на сватбата на Калади и Молама^[2]; аз изпуснах умишлено един епизод, който ще бъде споменат сега.

От само себе си се разбира, че екипажът на джонката „Хайанг-дзе“ трябваше да бъде наказан по най-строг начин. Въпросът беше, по законите на чие право щеше да стане това. В Цейлон в общи линии и за европейци, и за местни жители е валидно старохоландското право, но все пак за тамулитите^[3] съществува отделен кодекс, наречен Тесавалами, а пък в Канци е валидно освен това и специално, местно право. Английските закони се прилагаха само при търговски и мореплавателски въпроси. Трябваше ли похитителите на момичета да бъдат съдени по английските или старохоландските закони? Този въпрос беше важен за чиновниците, но не за мене или Рафли^[4], не се интересувахме от това. Съдията не можа да вземе решение; трябваше да изчака завръщането на губернатора и да се погрижи дотогава затворниците да не успеят да избягат. Той ни посети още преди да се стъмни съвсем в хотел Мадрас, за да попита Рафли къде смята за най-сигурно да ги държат затворени. Той самият мислел, че е най-добре да ги оставят на джонката, като ги пазят там добре. Рафли нямаше какво да отговори на това, но счете, че е съвсем естествено чиновникът да се обърне към него; той се извъртя към мен и каза:

— Чарли!

— Сър! — отвърнах аз в неговия стил.

— Какво ще кажеш по този въпрос?

— Нищо.

— Хмм. Но все пак трябва да имаш някакво мнение!

— В случай че познавам местните затвори.

— Няма да струват кой знае колко!

— Тогава наистина е уместно да оставят негодниците на кораба, разбира се, под най-строга охрана.

— Well^[5], и аз мисля така. Значи това вече е решено.

Съдията стана, направи дълбок поклон и се отдалечи, след като ни покани на вечеря у дома си. Англичанинът направи една от своите иронични физиономии и попита:

— Какво ще кажеш за този човек, Чарли?

— Счита те за по-важна личност, отколкото самия себе си.

— Така бих го посъветвал и аз! Или ти си на друго мнение?

— Мнението ми за тебе е точно такова, каквото е и твоето за мен.

— Добре казано, много добре! Дано говориш така умно и след като чуеш какво искам да ти предложа.

— Тогава нека го чуем, сър!

— Оттук се каниш да се отправиш към Суец и после се завръщаш у дома, нали?

— Не, тръгвам за Бомбай.

— Няма да го бъде!

— А?

— Изобщо няма да го бъде! Идвам оттам и не ми се връща пак там толкова бързо. Какво ще търсиш в онзи град без мен?

— Онова, което търся навсякъде.

— Вярно! Значи ти е все едно дали ще видиш Бомбай или не.

— Моят план за пътуване ме насочва натам.

— План за пътуване! И изобщо план! Кой разумен човек крои планове! И при това такива! Приеми нещата направо, каквито са! Такъв чудак като тебе още не съм виждал. Целият си изтъкан от капризи и недостатъци и въпреки това човек не може да не те обича, все едно дали иска или не. Но още не те пускам да си заминеш.

— Мислиш ли, че ще можеш да ме задържиш?

— Йес.

— С какво?

— Хмм! Да се обзаложим ли?

— Не, не се обзалагам.

— Глупости! Почакай, докато ти кажа какъв облог имам пред вид! Залагам сто английски лири, че ще останеш при мен. Кажи сега,

първо, какво залагаш срещу това!

— Нищо.

— Ужасен човек! Сигурно щях да спечеля този облог! Искаш ли да дойдеш с мен, Чарли?

— Къде?

Той сведе бързо глава, така че пенснето му се плъзна до върха на носа и като ми хвърли подмамваш поглед над стъклата, изговори само една дума, но с голямо наблягаме: — Ябадиу!

Тази дума наистина ми направи очакваното от него впечатление, но аз не се издадох и попитах с безразличен глас:

— Е и какво?

— Какво ли? Ама че въпрос! Не знаеш ли какво означава Ябадиу?

— Това е старото име на Ява. Приблизително по времето на Птолемей островът се е наричал така.

— Правилно! И така Ява! Е, какво ще кажеш?

— Там ли искаш да отидеш, сър?

— Дали искам? Не виждам кой би могъл да ми забрани! А да не би да има някой правото да ти забрани на теб?

— Не.

— Значи, разбрахме се! Ще отплаваме за Ява!

— Полека, полека, сър Джон! Едно пътуване до Ява би ме отдалечило твърде много от родината.

— Не трябва да се гордееш много с тази мисъл, Чарли. Всички пътища водят към Рим и на тебе може да ти е съвсем безразлично дали ще се завърнеш в родното си гнездо от запад или от изток, през Америка или през Африка. Много ти се чудя, че...

Той беше прекъснат. Навън сега се разнесоха музика и песни и един от главните прислужници на хотела влезе, като носеше свещ, понеже се стъмняваше вече и ни помоли да се покажем на верандата, тъй като искали да ни видят.

— Кой иска да ни види? — попита англичанинът учудено.

— Народът, който се е събрал заради вас, да ви изкаже уважението си и да ви благодари.

— За какво?

— Жените, които сте избавили, ще минат тържествено през града.

Рафли направи една от особените си гримаси, остави пенснето да се плъзне до върха на носа му и попита:

— Да не би да трябва и ние да се помъкнем празнично из града?

— Ваша светлост, кой би помислил такова нещо!

С тези думи изплашеният човек изхвъркна през вратата. Рафли се усмихна и ми кимна:

— Добре, тогава да се оставим да ни позяпат! Но преди това ти казвам, че разчитам на тебе да ме придружиш до Ява. Необходими ми са три дни за подготовката на това пътуване; толкова време ти давам и да размислиш дали искаш или не. Но тежко ти, ако след това не пожелаеш да тръгнеш с мен!

Навън начело на празничното шествие, при светлината на много факли бяха застанали девойките, богато накичени с цветя. Щом ни забелязаха хората, веднага заехтяха викове от стотици гърла, а музикантите започнаха да свирят. Това продължи без прекъсване няколко минути и не престана, преди да се приберем обратно в стаята.

Малко след това последвахме поканата на съдията. При него научихме, че на джонката са изпратени един лейтенант от местното население заедно с десет души, за да пазят пленниците. Попитах дали тези единадесет човека са достатъчни, но съдията ме успокои със забележката, че не са необходими повече пазачи, понеже всички пленници били вързани и оковани.

Тъй като предишната нощ бяхме будували, останахме при съдията само толкова, колкото изискваше благоприличието, а след това веднага легнахме да спим. В резултат на това на следващото утро не станахме, преди да дойдат да ни събудят. Съдията пак искаше да говори с нас. Сигурно бе нещо важно. Като си помислех само колко горди и недостъпни са обикновено такива чиновници на властта, можех да се поздравя за познанството си с Рафли, защото само благодарение на роднинските му връзки с генералния губернатор съдията имаше такова приятелско отношение към нас.

Той изглеждаше много сериозен и тържествен, когато влезе в стаята на Рафли, в която се бях озовал набързо; странно звучеше уводният въпрос, отправен от него към англичанина веднага щом ни поздрави и седна.

— Сър, къде живеят духовете?

Лицето на Рафли така се удължи от учудване, че пенснето извърши познатото ни придвижване; той погледа известно време съдията безмълвно, поклати глава и после отговори:

— Духовете...? Хмм! Духовете...?

— Да, духовете! — кимна съдията.

— Кои? Има различни духове.

— Различни ли?

— Да. Например има будни духове, високи и ниски духове, спокойни и неспокойни духове и така нататък.

— Сър, не се шегувам. Имам пред вид истинските духове.

— Истинските ли? Хмм! Може би призраците?

— Като че ли дух и призрак е едно и също.

Сега лицето на Рафли придоби леко иронично изражение; той намести пенснето си пак там, където му беше мястото, и каза:

— Съвсем не са едно и също. Човек може да предаде богу духа си, но да предаде богу призрака си това не може. Да не би през изминалата нощ да се е появил някой призрак?

— Да.

— Къде?

— На джонката.

— На китайския кораб ли?

— Да.

— И вие вярвате на това, сър?

— Да, вярвам.

— А аз не. Изобщо няма призраци, а ако някой от войниците ви твърди, че е видял такова нещо, или наистина е видял, тогава се обзалагам на хиляда или пет хиляди лири стерлинги, че този призрак е от плът и кръв и крои някаква нечиста работа. Да не би да е ставало въпрос за освобождаването на пленниците?

— Не.

— Не? Но това може да е бил само някой от пленниците, понеже на борда няма други хора освен войниците и пленниците.

— Не е бил от тях. Всички са така здраво вързани и оковани, че никой не може да се освободи. Било е съвсем друго същество; бил е някой дух.

Гласът му беше толкова убедителен, че Рафли отново поклати глава и се обърна към мен:

— Чарли!

— Сър!

— Има ли духове?

— Да.

— А призраци?

— Не. Кой твърди, че е видял тази нощ призрак? — този въпрос беше отправен към съдията.

— Пазачите — отвърна той.

— Един от тях или неколцина?

— Всички. Съобщи ми го лейтенантът преди малко. Доведох го тук. Той чака отвън и ако искате, може да ни разкаже всичко.

Станах и доведох човека в стаята. Той съвсем нямаше вид на страхливец, но хора от неговия произход са под силното влияние на най-страшно суеверие още от деца. Накарахме го да разказва.

Както е известно, по всички земни краища и при всички народи полунощ е часът на призраците и наистина било в полунощ, когато над джонката изведнъж се извил силен вятър и се появил призракът.

— Откъде дойде? — попитах аз.

— Не видяхме това, той се появи.

— Колко време го наблюдавахте?

— Само няколко минути.

— Къде отиде?

— Не видяхме, изчезна.

— Как изглеждаше?

— Страшно! Сърцата ни изтръпнаха!

— Страшно! Какво искаш да кажеш? Опиши ми го по-добре, по-подробно!

— Не мога! Та кой може да опише призрак!

— Приличаше ли на животно?

— Не.

— А на човек?

— Не.

— На кое същество или на какъв предмет приличаше?

— На нищо не приличаше.

Това бяха всичките сведения, които получих. Не можах да узная нищо повече. Попитах все пак от предпазливост отново:

— Не липсва ли днес някой от пленниците?

— Не.

— Все още ли са вързани здраво всичките?

— Да.

— И така никой от тях не се е развързвал и после, да речем, пак да е бил вързан от вас?

— Не, сър.

Погледнах Рафли и той ме погледна, после избухнахме в неудържим смях.

— Не се смейте, милорд — предупреди съдията страхливо. — Призраците си отмъщават за всяка шега, направена с тях.

— Този вид призраци, за който става въпрос, не си отмъщава, а се радва, когато не им сторят нищо лошо — отвърна Рафли. — Всъщност този призрак никак не ни интересува, но понеже ние бяхме онези, които плениха кораба, имаме правото да погледнем от кой вид са тези неземни обитатели. Чарли, идваш ли с мен?

— Да — отговорих аз.

— Имаш ли представа кой е този призрак?

— Все още не.

— Да се обзаложим ли?

— Не.

— Но можеш да спечелиш. Залагам...

— Не залагай нищо, сър — прекъснах го аз, — няма да участвам в облога.

— Да, това е цяло нещастие с тебе. Наистина никой не може да те накара да се обзаложис дори и когато става въпрос за призраци.

Първо закусихме, а след това се отправихме към пристанището и се качихме на джонката. Пазачите от вчерашния ден все още не бяха сменени. И така заварихме войниците, които бяха видели „призрака“. За съжаление от тях не можеше да се научи нищо повече от онова, което вече знаехме. Направи ни впечатление само това, че те по-скоро бяха чули, отколкото видели призрака.

Слязохме в трюма, за да огледаме пленниците. Бяха вързани, както трябва. Никой не можеше да се освободи, ако не го развържеха пазачите, а нямаше съмнение, че такова нещо не беше ставало. Като напуснахме джонката, знаехме толкова, колкото и преди. Кой знае от какво суеверните сингалци^[6] бяха изгубили ума и дума.

Обаче на следното утро съдията пак ни помоли да отидем при него, за да ни съобщи, че призракът отново се е появил в полунощ. Пак му било съобщено от офицера на стражата и човекът още чакал, за да ни даде сведения. Всичко се повторило като вчера. Първо се извил вятър, а после се появил призракът, чиято фигура обаче не се различавала и следователно не можела да бъде описана.

— Наистина ли задуха вятър? — попитах аз.

— О, съвсем внезапен вятър — отвърна лейтенантът.

— Почувствувахте ли го?

— И то как.

— Откъде се появи призракът?

— Не знам, просто дойде.

— Къде отиде?

— Не знам, изчезна.

— Видяхте ли го да се движи?

— Да.

— Тогава трябва да знаеш на кое място или на кои места на кораба се е намирал!

— Дойде до средната мачта.

— От коя посока?

— Не можах да видя.

— Не си държал очите си отворени или страхът е замъглил погледа ти. Ще дойдем с тебе, за да разследваме още веднъж тази призрачна история.

Така и направихме, но разследването ни не доведе до никакъв резултат. Заварихме всичко както вчера. Край средната мачта, до която бил идвал призракът, имаше няколко коша с дини и други плодове, предназначени за храна на похитителите. Огледах тези кошове и не открих никаква причина, поради която да ги свържа с призрака. Ядосах се, но не на призрака или на глупостта на сингалците, а на себе си. Колко трудни въпроси бях решавал досега, какви дири бях проследявал! А ето че сега не ми идваше никаква идея. О, Кара Бен Немзи, о, Олд Четърхенд, къде е прозорливостта ти?

След като се бяхме разделили със съдията и отново седяхме сами, Рафли ме погледна лукаво усмихнат:

— Чарли, съжалявам те!

— Защо?

— Защото призракът е напуснал кораба и сега витае в главата ти. Струва ми се, че скоро ще усетиш силния, внезапен вятър.

— Подигравай се, подигравай! Но наистина е досадно да не можеш да хванеш дирята на една такава щуротия.

— Не може ли? Хмм! Наистина ли не може?

— Е, а да не би да имаш някаква идея, сър?

— Йес, и то каква!

— Е, каква?

— Призракът идва откъм сушата.

— А аз твърдя, че се намира вътре в джонката.

— Глупости! Да се обзаложим ли?

— Не.

— Залагам сто гвинеи, че съм прав. Някой иска да освободи китайците и за целта си играе на призрази, да сплаши пазачите. Не мислиш ли така?

— Не.

— Тогава заложи десет златни монети срещу моите сто!

— Нямам златни монети за обзалагане.

— Ще ти дам назаем!

— Благодаря. Призракът не заслужава да се рискува за него дори грош. Тази вечер ще бъде хванат.

— Ка... какво? — подскочи англичанинът. — Кой ще го хване?

— Аз.

— Ще отидеш на джонката?

— Да.

— Но не сам, нали?

— Искаш ли да дойдеш с мен, сър?

— С големи благодарности! Лов на призрази! Чарли, ти наистина не си загубен човек. Как бих искал да си роден в замъка на Рафли!

— Като твой по-възрастен брат? А какво щеше да е тогава положението с твоята титла и наследство?

— И двете не ми трябва. Щях да живея от лова на призрази.

— Така може. Казват, че понякога се намирали много тлъсти и хранителни призрази. Любопитен съм да видя колко ще тежи нашият.

— Вятърът... въздухът... нямат тежест!

— Вятър ли? Нищо подобно, сър. Вятърът съществува само във фантазията на тези страхливи сингалци. Този призрак е или някакво животно, или ...

— Или — прекъсна ме той, — или човек, който иска да сплаши пазачите и после да се качи на джонката, за да освободи китайците.

— Не ми се вярва. Онзи, който играе ролята на призрака, се намира на борда.

— Доказателства!

— Тази вечер ще ти дам доказателства. Видели са призрака до средната мачта. Ако беше дошъл на борда отвън, нямаше да се задоволи да отиде само до това място.

— Това наистина е вярно. Чарли, идва ми една мисъл! А може би цялата история е само една глупава шега?

— Как така?

— Намерил се е между войниците някой шегаджия, който иска да изплаши останалите.

— Две вечери подред?

— Да.

— Никой не е бил два пъти на пост.

— Тогава има двама шегобийци.

— Едва ли! Тези хора имат невероятен страх пред началниците си и освен това по природа не са склонни към вършенето на подобни хлапашки шегички. Призракът не е шега, затова и ние няма да се шегуваме с него.

— Ще кажем ли на съдията за намерението си?

— Да. Без разрешението му не можем да отидем на джонката.

— Pshaw!^[7] Ако пожелае, ще отиде и без разрешението му. Но, както искаш, Чарли. Ще вземем ли оръжието си?

— Не си заслужава.

— Най-много някоя здрава тояга, нали?

— С юмруци е по-удобно.

— Well! Негодникът може да се поздрави, ако му се случи да си има работа с моите. Ако не успее да изчезне моментално, ще го обработвам дотогава, докато му излезе душата.

След като обяснихме настойчиво намерението си на съдията, той се съгласи, но счете за свой дълг да ни предупреди да не извършваме тази дързост. Беше убеден, че става въпрос за неземно същество.

— Докладваха ми — каза той, — че войниците, определени да стоят на пост на джонката тази нощ, отказали да се качат на борда. Ако разберат, че ще отидете и вие, тогава ще се подчинят по-лесно. Само недейте да му говорите или да го докосвате! Задоволете се по-добре само да наблюдавате откъде идва и накъде отива!

— След това ще литнем подир него! — каза Рафли иронично.

— Не се подигравайте, милорд! Има добри и лоши духове; този изглежда, че е лош, тъй като е обсебил един толкова нечист кораб.

— Тогава и ние двамата сме също лоши духове, защото завладяхме джонката. Ще видим кой ще отстъпи този път в полунощ — той или ние.

Качихме се на борда в единадесет часа вечерта. Не искахме да взимаме оръжие, но въпреки това бяхме пъхнали револверите си в пояса, и то не толкова заради призрака, колкото поради тамошния навик никога да не излизаш невъоръжен. Войниците бяха насядали на задната палуба близо един до друг като стадо овце, които се страхуват от нападението на някой хищник; в средата им се намираше лейтенантът. Така той можеше да бъде сигурен, че призракт няма да го изяде пръв. Попитах го дали има да докладва нещо необичайно и получих отрицателен отговор. Вече ми идваше на езика да упрекна тези хора заради страхливостта им, но се сдържах; за какво ли ми бяха необходими тези страхливци?

Сега възникна въпросът, къде да застанем. Рафли все още бе на мнение, че призракт ще дойде отвън, и следователно ще се покачи по котвената верига; затова лордът седна край нея. Аз пък исках да насоча вниманието си едновременно към три места, а именно към предния и задния люк и средната мачта, до която бил идвал призракт вчера. Според мене призракт трябваше да се появи от един от двата люка; за съжаление, не можех да знам точно от кой. Ето защо се сгуших в средата на кораба край релинга, откъдето едновременно можех да наблюдавам двата люка, въпреки че те не се виждаха така ясно, както ми се искаше.

Нощта беше доста светла. Вярно, че нямаше луна, а по небето имаше облаци; между тях обаче проблясваха тук-там звезди, така че погледът можеше да достигне от единия край на кораба до другия. Въздухът „стоеше“, както обичат да се изразяват моряците; не се чувствуваше никакъв полъх. Следователно толкова по-добре щеше да

бъде почувстван вятърът на призрака, когато започнеше внезапно да духа. Това ме радваше и ако имах някаква грижа, то тя беше мисълта, че точно днес можеше да хрумне на призрака да не се появи.

Ето че откъм холандската или методистката църква удари дванадесет — настъпи часът на призраците и аз се заслушах още по-напрегнато, отколкото досега. Изминаха пет минути и още пет! Да не би да не искаше да се появи? Обикновено призраците знаят всичко, та и нашият призрак едва ли можеше да се съмнява в това, което го очакваше днес. Кой ли се оставя доброволно да бъде спипан? Дори и призраците не!

В този момент най-после откъм предния люк се дочу някакъв шум, трясък. Загледах се внимателно в тази посока и видях една фигура, която се изправяше. С големи бързи скокове се озовах там, хвърлих се върху нея, съборих я на земята и я задържах здраво. Това стана толкова бързо, че няхах време да огледам по-подробно „призрака“.

— Пипнах ли те, това ти беше последното идване тук! — извиках гневно аз, като му притиснах ръцете и сложих коляното си на гърба му. — А къде остана вятърът, с който се появяваш обикновено?

Тогава свръхестественото същество простена под мен с най-естествен глас:

— Neigh-ho!^[8] Чарли, полудя ли? Пусни ме, иначе ще се задуша!

По дяволите, това беше моят англичанин! Пуснах го и едва сега го огледах. Да, наистина беше той! Лордът се изправи и пое дълбоко въздух.

— Къде ти са очите, та взе сър Джон Рафли за призрак!

— Наистина те взех за призрака и трябваше да се действа така бързо, че няхах време да те разгледам с помощта на специален микроскоп. Знаех, че си при предната котва. Какво търсиш тук?

— Започнах да се съмнявам, че онова място е подходящо. Тогава се промъкнах насам, за да се послушам наоколо. При това се подпрях на отворения капак, който беше подлостен с нещо, и той падна и се затвори. След няколко мига и аз се прострях като капака и гръбнакът ми запука под коляното ти като някой клон, който ще се счупи. Драги Чарли, да те вземат дяволите! Повредил си ми половин дузина прешлени!

— Значи онзи трясък, който чух, е бил от съборения капак! Сам си си виновен за тази грешка. Да си беше останал отпред на носа! От средата на кораба ми беше невъзможно да разбера кой се намира тук.

— Но можеше да ме попиташ за кръщелното ми свидетелство, преди да седнеш върху мене като някой слон върху мъниче! Всичките ми стави са изкълчени и ...

Той млъкна и се послуша. Откъм другия люк се разнесе силно, бучащо свирене, също както свири силният вятър зад ъгъла на някоя къща. Обаче не почувствувах никакво раздвижване на въздуха. Но при страхливостта на войниците човек не би трябвало да се учудва много, ако им се е сторило при това внезапно среднощно свирене, че усещат и вятъра. Вече се бях навел, за да се промъкна пълзешком, когато Рафли се развика непредпазливо с толкова висок глас, че се чу по цялата палуба:

— Това е призракът, това е мошеникът! Бързо Чарли, дръж го, бързо, дръж!

Той се затича, но след няколко скока се спъна в едно навито въже и падна; не го беше забелязал на пътя си. Това, разбира се, сигурно щеше да прогони и най-питомния призрак. Бях принуден да се откажа от тайното промъкване и се затичах към задния люк, макар че в бързината не виждах призрака. Ако успеях да заема люка, от който той във всеки случай се беше появил, тогава не можеше да ни избяга. Достигнах люка и се спрях, за да се огледам за призрака. Забелязах го. Току що преминаваше тичешком покрай средната мачта в посока към мястото, където беше паднал Рафли, който сега тъкмо се изправяше. Тъй като беше лежал на земята, не беше забелязан досега от призрака. Понеже бях доста надалеч от Рафли, аз му извиках:

— Хвани го бързо, сър, идва!

— Пипнах го вече! — отвърна англичанинът, като протегна ръце към беглеца.

— All devils^[9], ама как удря! Ето че избяга!

Въпреки недостатъчната звездна светлина видях, че по някаква причина лордът отскочи далеч назад — вероятно бе получил някакъв удар; призракът изтича до предния люк, дръпна бързо затворилия се капак и изчезна в отвора, като преди това извика на развален холандски:

— Хвани де, хубав, добър, храбър Квимбо, ако може, хвани храбър Квимбо!

„Хубав, добър, храбър Квимбо!“ Вкамених се! Къде се намирах, в селището на бурите при минхер Ян ван Хелмерс в Южна Африка, или на една китайска джонка в пристанището на Поен дьо Гал? Това беше не само начинът на изразяване на моя славен кафър, това беше и неговият глас. Разпознах го въпреки годините, които ме разделяха от онова време, когато на сбогуване ми подари кутийката си с енфие. Сега тя беше у дома при другите мои рядкости и сувенири от пътешествията ми. Да, положително беше той! Но как ли беше попаднал на джонката в обществото на пиратите и похитителите на момичета?

Учудването ми беше голямо, но то можа да скове действията ми само за момент. Затичах се към мястото, където стоеше лордът, закрил лицето си с две ръце.

— Защо стоиш така? — попитах го аз. — Какво е станало с главата ти, сър?

— Главата ми бучи като водопад — отвърна той. — Струва ми се, че този сатанински призрак си откъсна от гняв главата и я запрати право в лицето ми.

— Но тогава той нямаше да може да говори. Нали чу какво извика?

— Да съм чул ли? Как мога да чуя нещо, когато главата ме боли, та ще се пръсне?

— Днес нямаш късмет, сър, никакъв късмет нямаш!

— Това е повече от нямане на късмет, скъпи Чарли. Първо ти ми направи тялото и всички крайници на кайма, а после, когато се радвах, че поне главата ми остана невредима, този призрак ми запраща неговата в носа ми. Ама че удар беше! Мисля, че никога няма да престана да го усещам.

— Не е била главата му.

— Знам и без твоите уверения. Тази уж безплътна душа е жив човек. Изглежда ми дори твърде як, поне го почувствувах ясно на главата си, която бучи и бръмчи в най-различни гами. Какво ли само запокити по главата ми в разгара на схватката? Струва ми се, че беше или източното или западното полукълбо на нашата майка земя, а може

би и цялото кълбо наведнъж. Усещането, което имам, ме кара да предполагам второто.

— Я да видим!

Огледах се наоколо и забелязах недалеч от него на земята някакъв кръгъл предмет. Вдигнах го и го подадох на англичанина:

— Ето ти главата на призрака! Кажи ми сам дали в отвъдния живот може да има такива материални глави!

— Диня, тежка поне четири килограма! И един такъв плод да бъде хвърлен по главата на лорд от стара Англия тъкмо в полунощ! Да се обзаложим ли, Чарли?

— За какво?

— Че после ще я запратя по главата на призрака?

— Не участвам в такъв облог.

— Защо? Направи ми поне сега веднъж това удоволствие! А?

— Не, защото ще изгубиш облога.

— Ще го загубя ли? Нямам такова намерение. Ще си получи динята по главата толкова сигурно, колкото...

— Колкото е още по-сигурно, че няма да я получи — прекъснах го аз.

— Наистина ли мислиш, че ще се откажа от това сладко отмъщение?

— Убеден съм.

— А по каква причина?

— Защото знам, че няма да обстрелваш главата на един мой добър приятел с диня, тежка четири килограма.

— А аз не съм ли ти добър приятел?

— Разбира се.

— Той не обстрелва ли моята глава въпреки това?

— За съжаление, да, но той не те познава.

— И аз не го познавам. Но я ми кажи откога човек трябва да търси твоите добри приятели измежду призраците?

— От днес. Но съвсем сериозно: този призрак е наистина мой познат.

— Не думай!

— Един кафър от племето базуто, който ми служи вярно и ме придружаваше в продължение на месеци в пътуването ми през

страната на бурите. Казва се Квимбо и е юначага, който сигурно ще те възхити.

— Чарли, моите уважения, но ако не те познавах така добре, щях да се закълна, че нещо ментосваш. Този човек сигурно е бил заедно с пиратите на борда, нали?

— Разбира се.

— И го смяташ за свестен човек?

— Стопроцентово беше такъв.

— Но не е възможно все още да е същият.

— Такъв си е! Моят Квимбо никога няма да стане престъпник!

— Но, Чарли, помисли си, как би могъл един кафър от вътрешността на Южна Африка да попадне сред източноазиатски пирати?

— Това ще разберем от него. Впрочем племето базуто е сродно с бечуаните, а тъй като те са близки по произход с кафрите, си служат, както и много други хора, с това название. Квимбо се е крил добре, вероятно чак долу в помещението с баласта, за което изобщо не бях помислил, когато претърсвахме и днес и вчера целия кораб, за да открием призрака. Той би могъл да развърже тайно китайците; след това те са щели да имат сигурната възможност да избягат. Но фактът, че не го е направил, доказва, че не се счита за техен човек. Да слезем да го потърсим!

— Трябва ни светлина.

— Ще намерим в капитанската каюта. Ела!

— Не трябва ли преди това да поговорим с тези сингалски гвардейски гренадири и да им благодарим за храбростта, която показаха?

— Да, ще го направим, за да знаят поне какво мислим за тях.

Тези храбри герои все още седяха страхливо скупчени на мястото, където бяха и преди това. Щом се приближихме до тях, лейтенантът попита:

— Милорд, призрактъ отиде ли си? О-о, страшно беше!

— Не, не си е отишъл — обясних аз.

— Но не се вижда повече.

— Още е на кораба. Слезе в трюма.

— Не отлетя ли във въздуха? Още ли е тук? Но как ще останем тогава и ние на това място?

— Страхливи сте като баби! Не беше никакъв призрак, а един нещастен човек, принуден от пиратите да живее на кораба им. Сега ще слезем долу и ще го доведем, за да го видите. Но ще кажа на съдията колко храбри мъже е изпратил на джонката, за да охраняват пленените разбойници.

Той се отпусна пак безсилно с една въздишка. Дали това беше въздишка на облекчение, или на страх от съдията, не можех да кажа; във всеки случай този високопоставен чиновник нямаше право да мъмри подчинените си, защото беше суверен също като тях.

[1] Джонка — малък плоскодънен китайски кораб с ветрила. Б. пр. ↑

[2] Става въпрос за събития, разказани в „Похитители на момичета“ ↑

[3] Тамули — жителите на северен Цейлон. Б. пр. ↑

[4] Английски лорд, чудака, придружавал главния герой при някои от пътешествията му. Б. пр. ↑

[5] Well (англ.) — Добре, съгласен съм. Б. пр. ↑

[6] Сингалци — коренно население на Цейлон. Б. пр. ↑

[7] Pshaw! (англ.) — глупости, или възклицание (Пфу!). Б. пр. ↑

[8] Heigh-ho! (англ.) — възклицание на досада, яд. Б. пр. ↑

[9] All devils (англ.) — Всички дяволи, по дяволите! Б. пр. ↑

3. СРЕЩАТА С КВИМБО

Двамата се отправихме най-напред към капитанската каюта, където запалихме един фенер. После слязохме в трюма, който служеше сега като затвор за китайците. Прегледахме въжетата, с които бяха вързани, и останахме доволни. После затърсихме Квимбо, който не се виждаше в нито едно от помещенията на кораба. След това слязохме през един тесен отвор още по-надолу, където се намираше баластът, с който се поддържаше равновесието на кораба. Още по преградата за баласта, издигната върху килсона^[1], разбрах, че баластът се състоеше от пясък, задържан от преградата. Осветих наоколо с фенера — Квимбо не се виждаше. Но затова пък видях нещо друго, по което можеше да се заключи за неговото присъствие. Рафли, изглежда, не го забеляза, защото каза с разочарование в гласа:

— И тук нищо! Ако бях суеверен, щях да кажа сега, че все пак си имаме работа с призрак, а не с човек. Твоят така наречен Квимбо е изчезнал безследно.

— Безследно? Наистина ли?

— Йес. Горе претърсихме всичко, без да го намерим, а тук пък съвсем го няма.

— Вероятно се лъжеш.

— Така ли? Ще се обзаложим ли?

— За какво?

— Че твоят прочут кафър не е и тук, в това помещение за баласта.

— Не! Знаеш, че щом съм открил следите на един човек, с положителност го намирам.

— Да, знам, но къде са тези следи?

— Тук в пясъка. Повърхността му е равна, но там вляво какво виждаш?

— Едно възвишение, нищо друго.

— Нищо друго? Струва ми се, това е достатъчно!

— Как така?

— Под онова възвишение се е скрил онзи, когото търсим; там се е заровил.

— Тогава би трябвало да се задуши.

— Няма. Не забелязваш ли, че в задната част на възвишението има вдлъбнатинка, дупка?

— Да, това се вижда добре.

— Е, тази дупка стига до главата на кафъра, за да може да диша. А какво има по земята там, в левия ъгъл?

— Хмм. Кори от дини.

— Чудесно! Квимбо е трябвало да яде и пие. Ето защо се е качвал посред нощ на палубата и е играл ролята на призрак — за да си вземе дини, докато пазачите са бягали от страх чак в другия край на кораба.

— Хмм. Тогава този Квимбо е голям хитрец, което не можеш да очакваш от един кафър.

— Не е глупав. Сега ще го измъкна. Квимбо, тук ли си?

Не последва отговор.

— Квимбо, знам, че си се скрил там в пясъка. Излез! Нищо лошо няма да ти се случи.

Отново никакъв отговор. Откакто се бяхме срещали с него, бяха изминали години, може би не можеше вече да познае гласа ми. Впрочем думите ми прозвучаха глухо в ниското влажно помещение. Приблжих се.

— Не ме ли познаваш вече? Аз съм добър, мил Германия, с когото преди време ти беше заедно при Боер ван хет Роер. Излез!

Квимбо имаше обичай да казва вместо англичанин — Англия, вместо французин — Франция, вместо немец — Германия.

Последните ми думи имаха успех: пясъкът се раздвижи и от него се разнесе въпросът:

— Добър, мил Германия, което получи кутийка от хубав добър, храбър Квимбо?

— Да.

— Което яздил с хубав Квимбо чак горе до Грооте-Клооф и борил с много зулус?

— Да.

— *Mijn tijd, mijn tijd.*^[2] Щом мил, добър Германия тук, тогава Квимбо също тук! Хубав, добър, храбър Квимбо излезе веднага от

пясък.

Пясъкът се раздвижи енергично и „хубавият“ Квимбо се появи с цялото си великолепие, което му беше присъщо. Най-напред се показва високата фризура, която имаше съвършено същата форма и размери, както преди; след това последва голобрадото лице със сплескания широк нос, голямата уста и малките очички, които ми отправиха изпитателен поглед. Той ме позна, разтвори уста от едното си ухо до другото, за да нададе тържествуващ вик, и така бързо изскочи от пясъка, че си удари главата в ниския таван. Обичаната с такава нежност фризура се посмачка, но той не обърна внимание на това от възхищение, че ме вижда; прескочи преградата и сграбчи двете ми ръце.

— О, Германия, о, мил, добър Германия! Как се радва добър, хубав Квимбо, че виждам пак свой Германия! Квимбо трябва целува всички ръце на минхер Германия!

Той зацелува „всичките“ ми ръце с голяма сърдечност. После внезапно ги остави, обгърна врата ми с ръце, притисна ме към себе си, издаде устни напред и направи с глава толкова неочаквано движение към лицето ми, че едва намерих време бързо да го извърна настрана, така че невъздържаната му нежност се изрази в измляскване по бузата ми, вместо по взетото на мушка от него място. Изглежда, че той се канеше да се прицели втори път и то по-добре, но аз го избутах назад.

— Остави сега това, Квимбо! Знам, че се радваш на срещата ни много, както и аз, но засега стига толкова. Много съм учуден да те видя тук, толкова далече от родината ти и то на пиратски кораб.

— О, минхер Германия, хубав, добър, храбър Квимбо съм не крадец и съм също не разбойник, а съм само слуга на кораб на пирати.

— Значи не си участвал в злодействата на тези хора, така ли, Квимбо?

Той направи една от най-страшните си гримаси, която сигурно беше израз на най-свято уверение, и се удари в гърдите с двата си юмрука:

— Квимбо не участвал какво правил те. Квимбо хванат от разбойник и трябвал чисти кораб и слугува капитан.

— Аха! Ще ми разкажеш за това, но не тук, а горе, където ще ни е по-удобно. Хайде да се качваме!

— Горе, където много войник?

— Да.

— Какво прави войник, като види красив, храбър Квимбо? Ще хване ли войник нещастен, невинен Квимбо?

— Не, ти си под моя закрила.

— Добър Квимбо свободен?

— Да.

— Квимбо може отива в страна базуто?

— Да.

— Или може отива и пътува за Тйелатяп?

— Тйелатяп? Какво е това?

— Хубав град, къде живее минхер Бонтверкер.

— Какъв е този минхер?

— Това съм минхер Бонтверкер в Тйелатяп.

— Тйелатяп! Къде се намира този град?

— На широк, голям, хубав остров.

— Как се казва този остров?

— Казва Серайу.

— Серайу? Тйелатяп? Сър Джон, известно ли ти е някое от тези две имена?

— Не — отвърна англичанинът, като поклати глава.

— И на мене не са... или все пак съм чувал едното. Но името на острова ме смущава. Серайу е река.

— Да, Серайу съм река, имал много вода — прибави Квимбо.

— Но нали каза, че е остров! Изглежда си объркал нещо.

— Да, хубав, добър, храбър Квимбо сбърква.

— Серайу е река на остров Ява.

Сега кафърът разпери широко и десетте си пръста от удоволствие и извика:

— Ява! Ява! Минхер Германия улучил вярно име на голям остров; минхер съм много голям, умен, мъдър човек.

— А сега вече мога да си спомня и за Тйелатяп. Това е едно пристанище на южното крайбрежие на Ява. Серайу се влива в морето наблизо.

— Да, Серайу във вода на море.

— Та ти познаваш ли този град и тази река? — попитах учудено.

— Хубав, умен Квимбо знае град и знае река; Квимбо плувал по река и живял в град.

— Странно, наистина много странно. Сър Джон! Представи си само: този кафър е стигнал чак до Ява! Кой би повярвал! Но трябва да ни разкаже горе всичко! Да се качваме!

— Горе на палубата? — попита лордът. — Няма ли да е по-добре веднага да отидем в хотела? Там ще ни е много по-удобно.

— Бих предпочел да остана на борда. Твърде вероятно е онова, което чуем от Квимбо, да ни даде повод да попритиснем пленниците.

— Уел! И в капитанската каюта не е лошо. Да се качваме тогава!

Като достигнахме средната палуба, където бяха вързани пиратите, капитанът им изпусна тиха ругатня; положително се беше ядосал, че сме намерили Квимбо, от когото вероятно можеха да се научат много неща, които трябваше да останат в тайна. В каютата кафърът каза:

— Хубав, добър, храбър Квимбо разказва, но преди това яде, има голям, много глад, защото не взимам дини за яде.

Имаше достатъчно за ядене. Той се хранеше с истински вълчи апетит. След като се насити, аз го подканих да ни разкаже преживяванията си, откакто се бяхме разделили в Капланд^[3]. Той се настани по-удобно с важна физиономия и започна разказа си... но какъв беше той! Говореше бързо, без пауза, като навита латерна. Та кой ли можеше да разбере всички тези невъзможни изрази и да се оправи в кашата от объркани имена? Гримасите, които видяхме по време на разказа му, бяха направо неповторими; говореше толкова припряно, като че ли животът му зависеше от това, да не направи никаква пауза. За половин минута сервираше толкова думи и изрази от родния си език, от английски, холандски и малайски, колкото човек не можеше да разчепка за един цял ден. Рафли заклати глава, после пусна пенснето си да отскочи до върха на носа му, за да втренчи погледа си в разказвача над стъклата, а най-сетне, когато не можеше повече да издържи, скочи, простря ръцете си към Квимбо като за защита и му изкрещя:

— Стоп! Човече, да не искаш да ни побъркаш? Говори по-бавно. Не се разбира нито една дума.

Квимбо затвори уста, очите му зашариха между Рафли и мен и той попита учудено:

— Хубав, добър, храбър Квимбо не говоря вярно? Но той говори с уста! С какво друго трябва Квимбо говори?

— Разбира се, че не с ушите! — отвърна Рафли. — Трябва да говориш по-бавно, по-бавно, за да те разбираме.

— Защо минхер не разбирам Квимбо? Но Квимбо се разбирам!

Тогава сър Джон се разсмя гръмогласно и ми извика:

— Прав беше, Чарли: този хубав, добър, храбър Квимбо е знаменит юначага! Good god!^[4] Отсега подозирам какво ще има да преживеем с него и благодарение на него. Нека разказва по-нататък! Но бъди така добър и му кажи преди това малко да си позапре езика.

Последвах тази покана, обаче не можах да се похваля с абсолютно никакъв успех, защото щом Квимбо започна, латерната се завъртя дори още по-бързо от преди. Затова го пресякох.

— Престани! Наистина не разбираме какво ни разказваш. По-добре да ти задавам въпроси, а ти да ми отговаряш.

— Да! — кимна той. — Квимбо съм тогава също по-добре, защото тогава Квимбо знае какво каже; но ако беден Квимбо сам каже, той не знае какво трябва каже.

— Тогава ми отговори най-напред къде отиде, след като се разделихме двамата?

— Беден, нещастен Квимбо съм отишъл в Кейптаун.

— Кейптаун? А защо не в родината си, страната на базуто?

— Квимбо не искал там; Квимбо искал далеч, много далеч, да не види повече Квимбо място, където бил, и не види повече хора, които познава Митие.

— Ах, Митие! Било ти е тъжно, че момичето се оженило, нали?

— Да, хубав Квимбо съм много тъжен. Квимбо иска бъде мъж на Митие; защо Митие не иска има Квимбо мъж? Та Квимбо хубав, добър, храбър мъж! Квимбо затова отива далеч до Кейптаун, където са минхер Бонтверкер, който обича Квимбо, и Квимбо станал слуга на минхер Бонтверкер.

— Взел те е като слуга? Тогава трябва да знаеш какъв е бил този минхер.

Преди Квимбо да отговори, се намеси Рафли:

— Запознах се в Кейптаун с един мистър Бонтверкер. Той беше богат, още неженен търговец на диаманти; представиха ми го у губернатора. Както сам ми разказа, имал по-възрастен неженен брат на един от Зондските острови и...

Той се прекъсна сам.

— После? Продължавай, защо спря?

— Защото... а... а, да не би Квимбо да има пред вид същия джентълмен?

— Веднага ще разберем. Квимбо, с какво се занимаваше този минхер Бонтверкер?

— Купува благороден камък и диамант — отвърна кафърът.

— Имаше ли жена?

— Не има жена. Квимбо също не има Митие. Затова той и Квимбо сами заедно.

— Но е имал брат, нали?

— Има брат в Тйелатяп, който изведнъж умира. Мой господар пътува натам с кораб за наследство и Квимбо пътува заедно.

— Значи така е било! Твоят минхер е наследил брат си и затова е тръгнал с кораб за Ява. После? Остана ли там да живее?

— Не. Пътува пак в къщи Кейптаун.

— Кога?

— Съм останал четири месец в Тйелатяп, взима тогава голям, много пари от умрял брат и тръгва с Квимбо на кораб, за пътува дома.

— По-нататък! Обземат ме подозрения, но не добри! Пътуването не завърши щастливо, нали?

— Не. Квимбо и минхер дошъл не дома.

— Защо не?

— Защото изведнъж по вода много малайска лодка с разбойник, които качва на кораб и убива капитан и всички моряк.

— Така си и мислех! Екипажът е бил избит. Какво стана с пътниците? Много ли бяха?

— Само хубав, добър Квимбо с минхер. Разбойник занася съвсем всички неща от кораб на лодка и изгаря после кораб. Също взима Квимбо и минхер на лодка.

— Къде се случи това? На кое място?

— Квимбо не знае. Квимбо и минхер скоро достига суша, където бил пленен при разбойник.

— Колко време?

— Много, много ден, много седмица. Квимбо не броил. Но то бил много голямо дълго време.

— А не знаеш ли на кое място сте стояли в плен?

— Казва Ху-Ниао.

— Ху-Ниао? Пак си объркал нещо. Запомни ли правилно името?

— Хубав, добър, храбър Квимбо съм правилно.

— Хмм! Ху-Ниао са китайски думи и означават „тигър-птица“.

Струва ми се много невероятно тези думи да представляват името на някакво селище. Да не е било остров?

— Съм не остров.

— Значи суша, континент?

— Съм не голяма суша.

— Нито остров, нито континент, така ли? Е какво искаш да кажеш? Може би полуостров? Не беше ли това остров, свързан с голямата суша?

— Ху-Ниао съм остров с път към суша.

— Значи правилно — полуостров. А знаеш ли към кой по-голям остров или към коя голяма суша принадлежи той?

— Квимбо не знам.

— Не си ли говорил за това с твоя минхер? Той вероятно е знаел.

— Квимбо не разрешено говори с минхер.

— Тогава си бил отделен от него, а?

— Вече него не вижда.

— Значи не знаеш дали е още жив?

— Минхер съм не умрял; минхер живея в Ху-Ниао; разбойник дава него яде и пие.

— Не се ли лъжеш? Нали си бил отделен от него, тогава не знаеш нищо със сигурност.

— Квимбо знае сигурно, защото минхер го казва още преди отделя от него. Минхер трябва пиша писмо защо разбойник иска има още повече пари.

— Аха! За къде беше изпратено писмото?

— Тйелатяп.

— Сигурен ли си? Спомни си! Този въпрос е много важен!

— Минхер казал на хубав Квимбо.

— Тогава трябва да е вярно. Значи ти го е казал още преди да са ви откарали на сушата, защото там са ви разделили. Какво прави ти по време на пленничеството си?

— Квимбо мързелува, докато трябва тръгне с кораб.

— Разбра ли от твоя минхер до кого е било изпратено писмото в Тйелатяп?

— Минхер не казва.

— Опозна ли полуострова Ху-Ниао?

— Квимбо не опознава. Беден Квимбо бил затворен, много затворен.

На езика ми бяха още много въпроси, но Рафли, който бе слушал с видимо нарастващо възбуждение, ме прекъсна:

— Остави сега на мира твоя Квимбо, Чарли; та той не може да ти даде сведения. Той си е просто... истински Квимбо.

— Но, сър, става въпрос за изключително важни неща. Непременно трябва да разбере къде...

— Къде се намира мистър Бонтверкер? — прекъсна ме той отново.

— Да.

— Това никога няма да разбереш от Квимбо.

— А от кого друг? Да не познаваш някого, към когото бихме могли да се обърнем?

— Да. Пиратите.

— Pshaw! Няма да издадат нищо.

— Зависи как ще се разговаря с тях. Нека слезем при тях и ги разпитаме! Само бих искал да те помоля да предоставиш този разпит на мен.

— С най-голямо удоволствие, сър. С радост се отказвам от нещо, което считам за безполезно.

— Значи мислиш, че няма да науча нищо от тези нехранимайковци?

— Да, така мисля.

— Имай пред вид, че ги очаква сигурна смърт.

— Именно защото имам пред вид това, съм убеден, че няма да изкопчиш нищо от тях.

— Може би така ще облекчат съвестта си.

— Можеш да очакваш подобно нещо само от хора, които са християни. Тук обаче си имаш работа с типове, които нямат нито религия, нито чувство, нито страх, нито надежда. Всичко им е безразлично, дори смъртта.

— Но аз трябва непременно да разбере нещо за този Бонтверкер. Убеден съм, че е същият, с когото се запознах.

— Разбира се, че е той.

— Ограбен от тези негодници, сега седи пленен в някое затънтено място. Знаеш ли какво смятам да направя?

— Да го освободиш.

— Вярно! Но в такъв случай е необходимо преди всичко да разбера къде е той. Нали?

— Разбира се.

— И това ще трябва да ми кажат сега пленниците.

— Трябва, но няма да ти кажат; предварително ти го заявявам. Но опитай, за да се успокоиш!

Отново слязохме до средната палуба, обаче не взехме Квимбо с нас. Лордът се обърна най-напред към капитана, но не получи никакъв отговор. Както и да говореше, заплашително, предупредително или гневно, китаецът не си отвори устата нито веднъж. След това Рафли опита при другите. Имаше същия неуспех — не му отговориха на нито един въпрос. Ядосан от това, той ми подхвърли:

— Да накарам ли да бичуват тези кучета?

— Имаш ли това право, сър?

— Pshaw! Дали го имам или не, ми е безразлично; ще направя каквото искам.

— Безполезно!

— Ще видим!

— Нямам нищо против! Всеки от тях си е заслужил порядъчна порция бой. Но така само ще им направиш удоволствие.

Удоволствие ли? Странен вкус! Та кой би могъл да изпита удоволствие от солидна порция бой?

— Тези закоравели престъпници. Знаят много добре, че ги очаква сигурна смърт, че за тях няма милост, и ще внимават да не ти издадат тайните си. Колкото по-настойчив се показваш, толкова по-голямо ще бъде злорадството им. Не можеш да измъкнеш нищо дори и в предсмъртния час от хора, за които бог и дявол, ад и небе, блаженство и проклятие са съвсем безразлични неща.

— Но нали трябва да науча къде да търся този мистър Бонтверкер!

— Сигурно е, че няма да го научиш от тези подлеци. Има и други начини.

— Какви?

— Нали изобщо искаше да тръгваш за Ява. Насочвай яхтата към Тйелатяп, закъдето е трябвало да изпрати писмото си Бонтверкер.

— Но до кого е писал? Не знаем това.

— Може да се разбере там.

— Едва ли. Такива писма се държат в тайна.

— И въпреки това обещавам да разбера до кого е писано още първия ден.

— Ето това е мъжка дума! Идваш ли с мен?

— Да. Още от преди бях взел това решение; положително ще дойда с тебе. Трябва да разберем къде ще очакват отговора на писмото на Бонтверкер.

— А ако не успеем да узнаем това? Не е ли възможно да открием мястото, където се намира, по някакъв друг начин?

— Ще се опитам. Наблюдавай внимателно очите на капитана, докато говоря с него. Струва ми се, че първо ще се усмихне подигравателно, но след това ще се изплаши.

— Какво ще му кажеш?

— Веднага ще чуеш. Убеден съм, че Квимбо не е могъл да запомни правилно китайското наименование.

От само себе си се разбира, че бяхме говорили на английски и китайците не ни бяха разбрали или почти нищо не бяха разбрали. Сега насочих фенера така, че лицето на капитана бе силно осветено, и се обърнах към него на родния му език:

— Ще ми кажеш ли името си?

Той не отговори; нищо по лицето му не издаваше, че беше чул думите ми.

— Също така ми се иска да знам къде се е дянал минхер Бонтверкер, когото сте пленили — продължих аз.

Абсолютно същото мълчание и същата безизразност.

— Мълчанието ти е безполезно — продължих да говоря аз.

— Все пак ще го намерим, защото ще отплаваме за Ху-Ниао.

Наблегнах на това китайско име, за което Квимбо твърдеше, че било вярно. Капитанът наостри изненадан за момент слух, после по лицето му се плъзна израз на подигравателно задоволство. Престорих се, че не забелязвам това, и добавих бързо:

— А ето че сбърках, исках да кажа, че ще отплаваме за Ху-Киао.

Внимателно го наблюдавах при произнасянето на тази дума, която се различаваше от предишната само по замяната на Н с К, и забелязах, че се уплаши, но се помъчи да не издаде това. Аз бях доволен, обърнах му гръб и напуснах средната палуба, последван от Рафли. Горещ той ме попита:

— Каква беше целта на тези въпроси? Каза, че си сбъркал нещо, но аз не забелязах нищо подобно.

— Така ли? Но нали наблюдаваше лицето му?

— Йес.

— Видя ли нещо?

— Йес. Първо тайно в себе си се смееше и злорадствуваше, но после, изглежда, се уплаши.

— Точно така. Знаеш, че още от преди не вярвах, че Ху-Ниао — Тигър-птица може да бъде името на местността. Квимбо сигурно не е чул добре или не е запомнил правилно името. Започнах да търся подобни думи и вместо Ниао намерих Киао. Ху-Киао означава Мост на тигрите, а така вече може спокойно да бъде наречено някое място. Става въпрос за някакъв полуостров, или както Квимбо се изрази по неговия обичаен начин, за остров, от който води път към сушата. Вероятно под „Тигровия мост“ трябва да разбираме тази тясна ивица земя, този път, който свързва острова със сушата.

— Възможно е, но къде ли е този полуостров?

— Едва ли другаде освен по крайбрежието на Суматра. Ще го потърсим.

— Ще го търсим ли? А как? Да не би да обиколим цяла Суматра, като спираме при всеки полуостров и питаме как се казва?

— Не. Искам да кажа, че ще го потърсим по картите, сър Джон!

— Уел! Така ми харесва повече. Но за това имаме може би време и утре.

— Разбира се. Тук постигнахме целта си, а и много повече, така че след като се насним, ще решим точно какво ще правим.

Напуснахме кораба, след като втълпихме на войниците, че трябва да бъдат много бдителни. Разбира се, че взехме Квимбо с нас. В хотела щеше да се чувства много по-добре и по-удобно, отколкото в скривалището си в помещението за баласта на джонката.

[1] Килсон — гредя в плавателен съд, успоредна на кила. Б. пр. ↑

- [2] Mijn tijd, mijn tijd (хол.) — Мили боже! (израз на удивление)
Б. пр. [↑](#)
- [3] Капланд — провинция в Южна Африка. Б. пр. [↑](#)
- [4] Good god (англ.) — Боже мили! Б. пр. [↑](#)

4. ПОЛОЖЕНИЕТО ЗАПОЧВА ДА СЕ ИЗЯСНЯВА

На следващото утро още закусвахме, когато съдията дойде при нас, за да се осведоми за резултата от нашия лов на призраци. Рафли му разказа всичко, като завърши с остра забележка по отношение на суеверието, което бяха показали не само пазачите, а и техният върховен повелител. Това постави съдията в неудобно положение, от което той се опита да се измъкне, като придаде на лицето си важно служебно изражение и поиска от нас да му предадем Квимбо, защото той се бил провинил двойно пред закона. Аз се изсмях, обаче сър Джон го погледна учудено.

— Двойно се е провинил ли? А как?

— Изплашил е войниците — само това трябва да бъде строго наказано, а освен това ...

— А освен това? Какво още? — прекъсна го англичанинът.

— А освен това най-важното е, че този човек е бил на джонката и също така е пират като останалите похитители. Трябва да бъде също така строго наказан като тях и мой дълг е да наредя да го затворят.

Пенснето на англичанина се плъзна бързо до върха на носа му и собственикът на тези два предмета се сопна на съдията:

— Какво те прихваща, сър! Забрави ли кой съм аз?

— Не.

— Е, тогава? Имам пред вид моите отношения с негова милост, генералния губернатор.

— С този високопоставен владетел сте роднини.

— Така! А кой е джентълменът, когото виждаш да седи до мен?

— Ваш приятел.

— Много добре! А кой е Квимбо, когото благоволяваш да наричаш пират?

— Той е... е... е...

Той замлъкна. Вместо него продължи Рафли:

— Квимбо е слуга на този джентълмен. Какво следва от това? Можеш ли да ми кажеш?

— Не — призна съдията, който почувствува страх от властния тон на англичанина.

— Но това е лесно като детска гатанка. Ето ти един роднина на генералния губернатор, после един приятел на този роднина, а след това и един слуга на този приятел; очевидно от това следва, че Квимбо е слуга на генералния губернатор. Не разбираш ли това, сър?

Съдията не отговори, а поклати бавно и нерешително глава.

— Какво? Не го разбираш? Знаеш ли какво значи това? Щом аз твърдя нещо, а ти клатиш глава, това е обида, която между джентълмени може да бъде измита само с кръв. Надявам се, че се считах за джентълмен. Чарли, моля те, я ми донеси пистолетите!

Сега съдията извика бързо и страхливо:

— Стой! Чакайте! Нямах намерение да ви обиждам, не е необходимо да се пролива кръв. Напълно ви вярвам, сър!

— Значи признаваш, че нашият Квимбо е честен човек?

— Да.

— Който положително няма да бъде безпокоен?

— Да.

— Уел — кимна сър Джон доволен, като отново тикна пенснето си пред очите. — Значи се споразумяхме. Впрочем и без това бих те посъветвал да се държиш така, като че ли не съществува човек с името Квимбо, дошъл от страната на кафрите.

— Защо?

— Защото го мислеше за призрак. Иначе би трябвало да разкаже всичко на губернатора, когато дойде. Кажи сам може ли това да ти бъде приятно!

— Нищо няма да му казваме, ни дума. Изобщо не е имало никакъв призрак на джонката. Съгласен ли сте с това, лорде?

— Йес, ще се съглася.

— Всъщност трябва да ви уведомя, че губернаторът се връща днес. Получих това известие от него по бърз пратеник. Идва, за да раздаде справедливост.

Действително губернаторът ни посети следобед в нашия хотел. Изказа признанието си за енергичността, показана от малката яхта на лорда при залавянето на пиратската джонка. А що се отнася до

джонката и пленения ѝ екипаж, губернаторът се качи лично на палубата, за да огледа всичко. Разказахме му за Бонтверкер и за Тигровия мост, където го държаха в плен. Губернаторът сам се зае с разпита на похитителите, за да разбере точното разположение на мястото, но не получи абсолютно никакви сведения от тях. Дори и когато нареди да ги бичуват един след друг, те продължиха да твърдят, че не им е известно такова място, което да се казва Ху-Киао. Бях убеден, че лъжат и че Тигровият мост сигурно има голямо значение за тях, защото даже и такива болки не бяха в състояние да ги принудят да го издадат. Продължиха да мълчат дори и тогава, когато чуха присъдата си: трябваше да бъдат обесени като пирати още днес, но онзи, който издадеше къде се намира Ху-Киао, щеше да бъде помилван. Никой не се обади и вечерта увиснаха всички един до друг по реите.

И така, бяхме принудени да разчитаме единствено на себе си, на нашата проникателност. Заехме се с картите, за да открием полуострова. Усилията ни бяха напразни; не можахме да намерим името Ху-Киао. Преведохме думите на всички езици и наречия, които се говореха в страните край Индийския океан и Южнокитайското море, но и това не ни донесе успех.

Залових се отново с Квимбо, разпитах го подробно, но не можах да науча нищо повече от това, което знаех досега. Тогава най-сетне ми дойде една твърде логична мисъл, която всъщност би трябвало да ми хрумне още в самото начало — а именно, да се кача отново на борда на джонката. Бях забелязал в капитанската каюта карти. Рафли дойде с мен. Той се учуди също така много, че дотогава не се бяхме сетили за тези карти.

Прегледахме ги грижливо, обаче не можахме да открием нищо, което би ни послужило като пътеводител. Недоволни, вече се канехме да се примирим с неуспеха си, когато ми направи впечатление една не отпечатана, а рисувана на ръка лоцманска карта на Никобарските острови. Чертежът бе извършен грижливо и аз си казах, че за тази точност би трябвало да си има причина. Дали тази група острови не беше имала особена важност за пиратите? Може би щеше да ми се удаде да изтръгна отговора на този въпрос от някой от тях; но те не бяха вече живи. Трябваше да се обърна пак към Квимбо, въпреки че паметта му се бе оказала като празен лист, на който няма изписана

нито една дума. И сега му беше невъзможно да ми опише пътя, по който беше плавала джонката, откакто той се беше озовал на нея. Запитах го за Никобарските острови; отговори ми, като клатеше глава:

— Никобар? Квимбо не знае Никобар.

Тогава се сетих, че обитателите на Никобарските острови бяха малайци, и го попитах, като използвах малайското име на острова:

— А не си ли виждал островите, наричани Пу-ло Сембиланг?

Сега споменът предизвика появата на усмивка по лицето му и той закима усърдно: — ... биланг ... биланг хубав Квимбо видял;... биланг съм много остров в голяма вода.

— Не се ли лъжеш? Помниш ли точно името?

— Добър, храбър Квимбо съм не лъже; кораб съм останал при остров... биланг.

— При кой от островите?

— Квимбо това не знам.

— Не си ли чувал имената на отделните острови?

— Квимбо не мога говори като пират; Квимбо не разбирам всичко, какво бил говорено.

— Тогава я внимавай да видим дали не си чул някоя от думите, които ще ти кажа сега!

Започнах бавно да изброявам имената на островите, като след всяко от тях правех малка пауза, за да има време да си помисли. По съсредоточеното му лице си личеше ясно, че напрягаше паметта си. Щом произнесох името Тилангдшонг, той плесна с ръце силно и подскочи от радост. — Тил... тил... лангд-шонг ... лангдшонг... о, о, това съм остров, което видял Квимбо.

— Наистина ли?

— Да. Тил... дшонг съм остров, къде кораб спира и остава стои в голяма вода.

— Спомни си добре! Много е важно, дали не се лъжеш, Квимбо!

Сега той вдигна дясната си ръка като за клетва, направи решителна физиономия и ме увери:

— Хубав, добър, храбър Квимбо знае точно. Кораб остава и разбойник все казва:... лангдшонг... лангдшонг ... лангдшонг. Квимбо чувал добре.

— Имаш ли представа какво е търсил корабът при този остров, защо е спрял там?

— Та-ки живея там.

— Та-ки? Кой е той?

— Та-ки съм разбойник, голям, силен, широк великан, толкова голям, че навсякъде удря с глава.

Той подкрепи думите си с такива жестикулации, които даваха да се разбере, че този Та-ки трябва да беше по размери някой истински Голиат.

— Та-ки беше ли на джонката? — продължих да го разпитвам.

— Да — кимна той зарадван, че може да ми даде сведения.

— Още от деня, когато са те качили и тебе на кораба на пиратите ли?

— Та-ки съм вече там, кога Квимбо идва на кораб.

— По време на цялото пътуване до островите Пуло-Сембиланг ли беше с вас?

— Та-ки все пътува с нас.

— А защо предполагаш, че живее на остров Тилангдшонг?

— Защо Та-ки там слиза.

— Аха! И не се ли качи пак на кораба?

— Не. Та-ки остава на остров.

— Самичък?

— Да.

— Знаеш ли защо? Какво прави там?

— Квимбо не знам.

— Имаше ли и други хора на острова, когато Та-ки слезе?

— Кога Та-ки слиза, на бряг стоя други хора.

— Колко бяха?

— Два... пет и още два... пет; Квимбо не броил.

— Този Та-ки свали ли на брега някакъв багаж?

— Взима едно буре... две буре... много буре.

— Знаеш ли какво е имало в тези бурета?

— Барут в бурета.

— Аха! Да не би пиратите да имат таен склад на този остров?

— Храбър Квимбо това не знам.

— А натовариха ли на кораба нещо от сушата?

— Много диня, кокосов орех и плод, какво това всичко трябвало яде на кораб.

— Добре! А сега внимавай особено много в това, което ще те питам, защото то е най-важното нещо, от него зависи всичко! Та-ки се е намирал на борда, когато са те взели на кораба от Тигровия мост. Тогава той трябва да знае къде се намира полуостровът, който носи това име, нали?

— Та-ки стои там. Той трябва знае.

— Добре! А каква роля играеше той на кораба? От обикновените моряци ли беше, или беше нещо повече? Имаше ли някакво друго име?

— Кога капитан него викал, казвал тсу.

— Тсу? Тогава е бил офицер. В такъв случай положително знае за онова, което искаме да научим. Можеш ли да ми кажеш дали е бил заедно с вас и на Тигровия мост?

— Той слиза кораб и отива Тигров мост.

— Виждал ли е твоя господар, минхер Бонтверкер?

— Дори говори с минхер Бонтверкер.

— За какво?

— Квимбо не чува, стои надалеч.

— Жалко. Би било много важно да разберем за какво е говорил с него. Но има един още по-съществен въпрос: дали капитанът е бил същевременно и човекът, който е заповядвал на острова?

— Капитан не, а друг човек.

— Как се казва той?

— Казва Линг-тао.

— Може и да е вярно, защото това име означава „Заповядващият меч“, докато Та-ки е равносилно на „Голяма храброст“. И така изглежда офицерът, който е слязъл на остров Тилангдшонг, сигурно е не само с великанска фигура, но името му подсказва, че би трябвало да се опасяваме и от неговата храброст. Не бива да го подценяваме.

Тези думи отправих към лорда, който беше слушал въпросите и отговорите ни мълчаливо, но с голямо напрежение. Сега той направи пренебрежително движение с ръка:

— Хората с великанска фигура често нямат никаква смелост, докато някое джудже може да се справи с десет такива великани. Не се страхувам от него. А ти, Чарли?

— Излишен въпрос.

Опитах се да науча още нещо от Квимбо. но вече знанията му се бяха изчерпали. Той изобщо ми беше казал повече неща, отколкото

очаквахме от него; сега се обърнах отново към англичанина:

— Струва ми се, че вече намерихме необходимата база за действие. Вероятно Линг-тао е върховният ръководител на цялата банда и живее при Тигровия мост. Възможно е да притежава няколко пиратски кораба. Та-ки отговаря за складовете на Тилангдшонг, където трябва да отидем преди всичко, за да изтръгнем от него признание за местоположението на зловещия полуостров.

— Залагам сто фунта стерлинги, че няма да узнаем от него нищо.

— Обзалагай се с Квимбо, сър, аз не участвам в облози.

— Слушай, ти си наистина ужасен човек, щом допускаш, че мога да се обзалагам с някакъв кафър! Поне реши ли се да тръгнеш с мен, за да освободим този мистър Бонтверкер?

— Да.

— Уел, тогава ми кажи дали очакваш да успеем!

— Надявам се да го измъкнем.

— Добре! Кога тръгваме?

— Утре рано с отлива.

— Яхтата ще е готова още днес.

— Би било твърде рано. Не бива да се впускаме в такова начинание, без да сме обмислили преди това всичко най-старателно. Не бързае чак толкова много. За да стигнем от тук до Никобарските острови, са ни необходими четири дни и няма защо да се опасяваме, че през това време ще ни избяга скъпият Та-ки. Сигурно са малко дните в годината, когато на остров Тилангдшонг спира някой кораб.

— Съгласен съм. Твоят Квимбо ще дойде ли с нас?

Нямаше нужда да отговарям на този въпрос, защото това бе сторено вместо мен от кафъра:

— О, хубав, добър, храбър Квимбо идва заедно. Иска остане при мил, добър Германия, за да освобождава минхер Бонтверкер и убива всички китаец, малаец и разбойник!

5. БЕГЪЛЦИТЕ ОТ АНДАМАНСКИТЕ ОСТРОВИ

Групата на Никобарските острови е разположена приблизително на 112 градуса географска дължина източно от Феро^[1], южно от Андаманските острови и северозападно от Суматра. Климатът им е тропичен, но морският вятър и честите дъждове го разхлаждат. Въпреки това престоят на тези острови е много нездравословен, защото образуваните при отлива крайбрежни мочурища и гъсталаците от тропическото дърво мангрове са огнища на такава треска, която не щади дори и туземното население. Да, треската на Никобарските острови засяга даже и животинския свят и съвсем не е рядкост да видите олюляващи се прасета и кокошки, обхванати от силен пристъп на треска.

По тази причина многобройните опити да се заселят тези острови са останали безуспешни и в крайна сметка англичаните завладяха през 1869 година островите с единствената цел да положат там основите на колония за престъпници, която бе управлявана от губернатора на Андаманските острови.

Престъпниците, изпращани тук в изгнание, са най-често сипаи^[2], и са от най-различни народности, населяващи Индустан и Декан^[3].

Ако някога съм говорил с възхищение за великолепието на растителния свят на Цейлон, трябва да кажа, че растителността на Никобарските острови го превъзхожда. Докато на Цейлон преобладава кокосовата палма, на Никобарските острови си оспорват първенството палмата арека и великолепият пандан. Към тях се присъединяват множество други видове тропически дървета, чийто изглед кара всеки да се чувства попаднал в някакъв приказен свят. Въпреки обширните тропически гори, на Цейлон може да се забележи влиянието на човешката ръка. Обаче Никобарските острови ви предлагат девствените гори на юга, пред чието неповторимо великолепие бледнее всяко описание. Там има джунгли, в които никога не е стъпвал кракът

на европейец; там избухват от земята милиони плодови кълнове, от които се развиват най-странни растителни видове, а над този удивителен хаос от дървета и растения се издигат нависоко несравнимите корони на палмите, като образуват втори етаж на гората.

Най-странно от всички безбройни растения е панданът; заедно с палмите той принадлежи към най-големите видове едносеменни растения. Човек би могъл да си помисли, че той е сътворен далеч преди останалия растителен свят. Върху едно скеле от оголени или висящи корени, което прилича на конусообразна постройка от дебели колове, се издига нагоре едно или няколко стройни стебла, които нейде високо горе носят странна корона от клони със своеобразни, прилични на ножове листа и големи плодове, подобни на борови шишарки. Оголените му корени, подпрели стъблото, са понякога по-високи от шест метра и дървото представлява толкова странна гледка, че човек не може да не го нарече чудновата глупава приумица на природата.

Тази тропическа гора е обградена откъм крайбрежието с пояс от дърветата мангрове, които виреят само там, където по време на прилив морските вълни обливат корените им и при отлива ги оставят оголени. След като се оттегли водата, жаркото слънце образува между тези корени огнища на онази треска, която е еднакво опасна и за туземците, и за чужденците.

А навън във водата, островите са заобиколени от друг пояс, изграден от растениеподобни образувания, а именно коралите, които искрят в морските дълбини във всевъзможни форми и краски и привличат погледите на европейци с часове.

Тъй като проникването в гъстите джунгли е много трудно и всяко разчистено място във вътрешността на островите би обрасло пак много бързо с буйна растителност, жилищата на туземците, независимо дали са самотни или образуват цели села, се намират най-често в непосредствена близост до морския бряг. Изградени са върху колове, което им предлага не само закрила срещу морските приливи и неприятелски нападения, но и позволява свободен достъп на въздуха в жилището, като по този начин намалява вредността от изпаренията, носещи треската.

Колонията за престъпници на Никобарските острови наброява няколкостотин души; намира се на остров Каморта. Повечето от тях са осъдени на доживотно изгнание, а останалите са заточени за

дългогодишни срокове. Тук изпращаха само хора, извършили тежки престъпления. Но едните не бяха в кой знае колко по-благоприятно положение от другите, защото убийствената треска превръщаше всяко дългогодишно изгнание в доживотно; за сравнително кратко време тя погубваше и най-здравите мъже. Ето защо не бе никак чудно, че мислите и стремежите на тези заточеници бяха насочени винаги към бягство.

При отдалечеността на острова от континента и при обстоятелството, че тук много рядко спираше някой кораб, би трябвало да се счита всяко бягство почти за невъзможно, но все пак е имало случаи, когато то е завършвало успешно.

Както вече бе споменато, минхер Бонтверкер е бил принуден да изпрати писмо до Тиелатяп на остров Ява. Мислех, че няма да е много трудно да се издири там получателят му и да се разбере от него къде ще очакват отговора му. От това място сигурно щеше да е възможно да се открие пътят до Тигровия мост. Но откакто Квимбо ни разказа за Та-ки и ни съобщи, че Та-ки е напуснал пиратския кораб на остров Тилангдшонг, счетохме за по-уместно да тръгнем с яхтата към този остров, вместо към Тиелатяп. Та-ки знаеше къде е Тигровият мост, следователно можехме да разберем от него местоположението му. Но какво трябваше да направим, за да го накараме да стори това? Естествено, че използването на някоя хитрост щеше да има много големи изгледи за успех, отколкото насилието; но каква хитрост можехме да използваме? Мислихме, мислихме, но не се спряхме на никакъв план. Вече се приближавахме към десетградусовия проток, който разделя Никобарските острови от Андаманските, а още не ни беше дошла никаква идея, чието изпълнение би ни обещало успех.

— Така си и знаех — обади се лордът, — исках веднага да се обзаложа с тебе, че няма да научим нищо от онзи негодник на Тилангдшонг. Никой от нас не е в състояние да измисли нещо хитро. А с бой нищо няма да изтръгнем от него.

— Наистина, няма да изтръгнем, ако е така мълчалив като неговите другари, които бяха обесени, без да продумат нито дума, — отвърнах аз.

— Е, какво ще правим? Вече е почти обед, а привечер ще пристигнем пред Тилангдшонг.

— Не остава нищо друго, освен да се предоставим в ръцете на съдбата. Нищо не ми идва на ум.

— И на мене. В главата ми е пусто като в празна кратунка за вода. А като си помисля какви затруднения може да ни създаде езикът, надеждите ми все повече...

— Езикът ли? Защо? — прекъснах го аз. — Та-ки е китаец.

— Искаш да кажеш, че ще можеш да разговаряш с него на матерския му език? Това ми е известно! Но да не мислиш, че само трябва да се появиш пред него, за да можеш да го разпиташ? Само това не си въобразявай!

— Не си въобразявам такива неща. Невъзможно е да е сам на острова. Хората, които живеят там, са...

— Вероятно са никобарци — прекъсна ме той. — разбираш ли езика им?

— Хмм! Те са смесена народност от малайци и бирманци и не е изключено да се оправя с малкото познания по малайски и хинди.

— Би било хубаво, ако се оправиш, защото аз не разбирам повече от теб. Но може би ще можем да разчитаме на нашия Калади.^[4] Я да го попитам.

Калади беше богато възнаграден от англичанина, който беше прещастлив, че отново притежава своята лула-чадър; по тази начин Калади бе получил средствата да се ожени за Молама. Въпреки това той не пожела да се лиши от удоволствието да придружава любимия си „махараджа“ в това наше пътуване. Той е бил дълги години моряк, кръстосвал е във всички посоки Индийския океан и Китайското море, познаваше всички индийски острови и беше насъбрал такива езикови познания, които можеха да ни бъдат добре дошли. След въпроса на Рафли сингалецът обясни, че познавал добре остров Тилангдшонг. С малко малайски и хинди човек можел да се разбере твърде добре с тамошните хора.

Още разговаряхме с него, когато погледът му се отправи над бакборда към някаква точка в морето и той нададе вик на учудване.

— Сахиб^[5], там плава нещо. Ако не се лъжа, това е лодка.

— Каква лодка? — попита лордът.

— Лодка от Андаманите.

— Сигурно течението я е отнесло от някой от островите.

— Не. Носът и е насочен на юг към нас. Това не би било възможно при този вятър, ако лодката беше празна. Направлявана е от гребла.

— Хмм! Ще видим!

Рафли извади далекогледа си, задържа го кратко време пред очите си и после заяви:

— Това са две тесни лодки, съединени по продължението си. В тях има хора, които гребат.

— Две лодки? Свързани заедно, сахиб? — попита Калади с тон, който ни направи впечатление.

— Да. А сега обръщат. Изглежда, че искат да се отклонят, за да не се срещнат с нас.

— Нека се отклонят, нека се отклонят, сахиб! Те не ни интересуват.

— Защо да не ни интересуват? Две свързани заедно лодки в открито море, това прави впечатление. Имам голямото желание да насочим яхтата към тях и да ги заговорим.

— Остави ги, сахиб, остави ги!

— Хмм! Изглежда, че страшно много им съчувствуваш. Каква е причината?

— Това са нещастници, които се борят с греблата за свободата си.

— Не те разбирам.

Аз знаех какво искаше да каже Калади и обясних на англичанина:

— Вероятно са избягали заточеници.

— Ах! Бягащи престъпници? Но те идват от Андаманите.

— Разбира се.

— И, изглежда, искат да се отправят към Никобарските острови.

— Мисля, че е така.

— Тогава не са бегълци?

— Защо?

— Ами защото така биха попаднали от трън та на глог. На Никобарските острови ще ги заловят. Който избяга от Адаманските острови, се насочва на север, към континента; не си ли на това мнение, Чарли?

— Не. Пътят на север през толкова оживения канал Препарис би бил опасен за избягали престъпници. За такива хора би било по-удобно да достигнат северния нос на Суматра, като минават през Никобарските острови.

— Но тогава ще ги пипнат на Никобарските острови.

— Няма, ако са умни и предпазливи. Нали чиновници има само на Каморта. Ако бегълците избягват този остров, почти сигурно е, че ще се измъкнат.

— Мислиш ли? Да, може да си прав. Избягали престъпници! Аз съм англичанин и мой дълг е да преследвам тези негодници! Не си ли на това мнение?

— Лично аз нямам отношение по този въпрос, но ми се струва, че наказанията за извършени престъпления не се дават, за да останат неизпълнени.

— Уел. Да вземем тогава тези нехранимайковци на борда, ако наистина са онова, за което ги мислим.

По негова заповед кормчията на яхтата отклони курса наляво и се насочи точно към лодките, чиито гребци прибраха греблата, щом забелязаха, че им беше невъзможно да избягат. Близко до тях машината бе спряна. Яхтата измина още две собствени дължини, като се приближи съвсем до лодките, след което остана полюшвана само от вълните. Погледнахме отгоре в лодките. Двамата гребци седяха в едната от тях, а към нея бяха прикрепили другата само за да не се обърнат. Цялото им облекло се състоеше от особена дълга риза, достигаща почти до глезените им, която имаше по ръкавите си непонятни за мен знаци.

— Аха, престъпнически ризи! — каза лордът. — Дори са от подразделението на Змийския остров, където изпращат само опасни престъпници. Ще се заема с тях най-дружелюбно.

Той се наведе през релинга и попита на английски двамината, които поглеждаха нагоре към нас в страхливо очакване:

— Ей, деца, откъде?

— От Малките Андамани — отвърна един от тях на същия език.

— А накъде?

— Към Каморта.

— С каква цел?

— Посещение.

— При кого?

— При роднини, отиваме на погребение.

— Добре, деца мои! Трябвало е здравата да се потрудите при това вълнение. Ще пътувате с нас. Също отиваме към Каморта. Качвайте се на борда!

— Не можем, сахиб.

— Защо не можете?

— Ние сме незначителни хора, на които не подхожда да са заедно с такива велики и знатни махараджи.

— Няма значение, ще направим така, че да ви прилича. Качвайте се смело!

Той говореше така бащински и приятелски, лицето му така сияеше от радост, като че ли беше щастлив да вземе със себе си двама бедняци. Въпреки това отдолу се разнесе уклончив отговор:

— Прощавай, сахиб! Гребането ни прави удоволствие, а и се страхуваме, че самото ни присъствие ще ви обиди.

— Не се бойте от това, деца! Ще ме обидите, ако не дойдете. Аз съм англичанин, който изпраща по един куршум на всяка неприета покана.

Това прозвуча вече по-сериозно. Те се спогледаха въпросително, после пак същият човек обясни:

— Не ни е разрешено, сахиб. Бъди снизходителен към кастата ни!

Сега лордът остави пенснето му да се изплъзне до върха на носа и гласът му прогърмя:

— Да съм снизходителен към кастата ви ли? Да не би да сте брамини, за които корабът ми не е достатъчно хубав? Ако не се качите веднага на борда, ще дам пълна пара и ще ви смачкам ореховите черупки. И така, качвайте се!

Те размениха тихо помежду си няколко думи и после чухме как се опитват да се измъкнат:

— Но ние съвсем не отиваме към Каморта; преди малко просто сбърках.

— А накъде отивате?

— Към Тилангдшонг.

Като чух това име, извиках вместо лорда:

— При кого? Ако искате да ви повярваме, кажете истината! Познаваме се с тамошните хора.

— Отиваме при Та-ки, китаеца, най-видния човек на целия остров.

— И да не би той да ви е роднина? Или отивате на неговото погребение?

— Не. Ще живеем при него, за да не бъдем измърсени при нашия мъртъв роднина.

— Добре, тогава ще ви откараме до Тилангдшонг. Щом веднъж сме ви поканили, нещата остават непроменени. Качвайте се, ако не искате да ви прегазим!

Понеже яхтата не беше военен кораб, те вероятно си бяха мислили, че затворническите им дрехи са ни непознати и ще ги оставим да продължат пътя си. Сега обаче разбраха, че трябва да се подчинят, още повече, че нашите хора бяха взели пушките и ги бяха насочили заплашително към тях. И така те изоставиха лодките си, в които забелязахме запас от кокосови орехи; те бяха единствените хранителни припаси по време на бягството им. Сега видяхме, че на глезените на един от тях висеше желязна верига; във всеки случай той е бил някой опасен злодей. При наличието на това украшение те не можеха да отричат кои бяха и откъде идваха. Не бяха въоръжени. Примириха се със съдбата си без съпротива, лодките им бяха взети на буксир и след това яхтата продължи пътя си.

— Странно, че искат да отидат на Тилангдшонг — ми каза Рафли.

— И то при китаеца — съгласих се аз с него. — Това ме навежда на една мисъл, която е твърде натрапчива.

— Каква е тя, Чарли?

— Те го познават; той е престъпник, а и те не са нещо друго. Ще търсят от него помощ и подкрепа; вероятно ще станат пирати. Да не би това да му е занаятът — да вербува избягали престъпници за пирати за джонките си?

— Твърде е възможно, защото на тези негодници им е безразлично какво ще правят след това, стига само да си възвърнат свободата.

— Ако това е така, тогава сигурно китаецът е известен в колонията на престъпниците като онзи човек, към когото трябва да се

обърнат в случай на бягство.

— Вероятно. Я веднага да ги попитам.

— Чакай! — възпрых го аз, когато поиска бързо да се отдалечи.

— Това ще е грешка, защото те и без това няма да ти дадат никакви обяснения.

— Охо! Ще заповядам да ги бият, докато проговорят.

— Защо е необходима такава жестокост, щом можем да постигнем целта си по по-лесен и по-човечен начин?

— Какъв по-човечен начин имаш пред вид, Чарли?

— Ще ги подслушам.

— Pshaw! Да, обичаш да подслушваш. Но имай пред вид, че тук не се намираш нито в девствена гора, нито в прерия!

— Виждаш ли двамата нехранимайковци до комина? Така им се иска да си поговорят за това, което им предстои! Не мислиш ли така, сър?

— Разбира се! Ясно личи, че мълчанието им тежи.

— Обаче те не могат да разговарят тайно, защото при тях стои на стража Калади. Вярно, че преди, когато забеляза лодките, той прояви съчувствие към тях, но тъй като сега са наши пленници, сигурно ще бди добре над тях. Накарай да ги свалят в трюма и да ги вържат. Щом останат там сами, веднага ще започнат да разговарят.

— Да, това може да се очаква. И тогава, като заговорят, искаш да ги подслушаш?

— Да. Нареди да ги оставят зад резервоарите! Ще слеза долу преди тях, без да ме забележат, и ще се скрия между цистерните. Разбира се от само себе си, че не бива да има никаква светлина.

— А няма ли да е по-добре да изпратим долу Калади за тази цел?

— Мислиш, че ще ги разбира по-добре от мен?

— Така ми се струва.

— Не се касае само за това, да бъдат разбрани вярно, но и да се направят верните изводи от чутото.

— Хмм! Йес! А затова Калади, изглежда, няма да има необходимото умение. По-добре е ти да слезеш долу. Тръгвай! Веднага идваме с тях. Наистина съм любопитен дали ще ти се удаде да научиш нещо.

Двамата пленници стояха близо до комина и ни наблюдаваха. Лордът отиде при тях и ги подложи привидно на разпит, като по този

начин отвлече вниманието им върху себе си. При това той застана така, че те промениха положението си и ми обърнаха гръб. Сега аз получих възможност да изчезна в най-близкия люк, без да бъда забелязан от тях. Слязох при големите цистерни, където се съхраняваше водата, легнах на пода и се проврях между две от тях така, че бегълците не можаха да ме видят при идването си. След няколко минути те дойдоха, водени от няколко моряци. И лордът беше с тях. Нареди да ги вържат здраво до резервоарите и после се изкачи с моряците на палубата. Около мен беше абсолютно тъмно. Още докато стъпалата на стълбата скърцаха под тежките стъпки на моряците, поради което не можеше да бъда чуто, аз продължих да се промъквам напред, докато главата ми се озова толкова близо до пленниците, че можех да разбирам думите им даже при съвсем тихо говорене. Най-важното сега беше на какъв език щяха да разговарят.

В това отношение щастието бе благосклонно към мен, защото започнаха да говорят на онова смесено наречие на ласкарите^[6], което се владее от всеки местен моряк и може да се сравни с *lingua franca* от средиземноморските пристанища. Разбирах почти всяка дума.

— Дали сме сами тук? — попита тихо един от тях.

— Никой няма — отвърна другият по-високо.

— Сигурен ли си?

— Да. Огледах всички ъгли, докато фенерът беше тук.

— И аз, и не видях никого, освен онези хора, които ни доведоха и пак се качиха на палубата.

— Значи можем да поговорим. Никой няма да ни чуе.

— Каква ли полза? С приказки няма да се освободим.

— Не, но сега можем да обмислим дали имаме някакъв път към свободата.

— Няма такъв път, загубени сме.

— Аз все още се надявам.

— Наистина ли? — разнесе се бързият въпрос.

— Да. Тези английски кучета сигурно ще ни откарат на Каморта, за да ни оставят там. Вероятно ще пристигнем, когато вече се е смрачило. Ще скочим през борда и ще се спасим с плуване.

— С плуване ли? С тези ремъци?

— Ремъци! — каза първият с презрително съскащ смях. — Е да, ако бяха от желязо! Но това са само ремъци, а ти познаваш зъбите ми.

Ще прегризя твоите ремъци, а ти ще развържеш моите.

— Да, става. Ще скочим зад борда! Но... — той добави с не толкова сигурен тон: — ... забравихме веригата на моите крака; ще ми пречи да плувам.

— Ще ти помагам. В тъмнината сигурно ще се доберем до брега, където ще намерим лодки, колкото си искаме. После ще започнем да гребем в нощта към Тилангдшонг. Достигнем ли този остров, сме спасени, понеже Та-ки ще ни скрие така, че никой преследвач няма да може да ни намери.

— Нима има толкова добри скривалища?

— Да. Никога досега не е бил откриван някой беглец на Тилангдшонг.

— А после? Какво ще стане после с нас?

— Вече ти казах. Ще станем пирати.

— Но аз никога не съм бил моряк.

— Няма значение, това се научава. Та-ки спасява бегълците само при условие, че станат пирати. Или се боиш от това?

— Глупости! Искам да имам свобода; за нея ще направя всичко, каквото поискат от мен. Но знаеш ли със сигурност къде на острова ще можем да се срещнем с Та-ки?

— Да, при трите различно високи бамбукови пръта. Жителите на Никобарските острови имат обичая да обозначават с дълги бамбукови пръти местата, където може да спре лодка до брега; на върха на тези пръти се поставят кичурчета сухи палмови листа. Тези пръти могат често да са различни по брой, но на дължина едва ли. В това отношение Та-ки е направил изключение, за да могат хората да разпознават по-лесно неговия пристан за лодки. Намира се в източната част на Тилангдшонг. Като гребем в тази посока и забележим между коралите три бамбукови пръта с различна височина, значи това е мястото, където трябва да спрем. А сега да не говорим повече, а да действуваме. Ремъците са здрави и ще минат часове, докато успее да ги прегризя.

От тези думи заключих, че вече няма какво повече да науча, и бавно се заизмъквах назад между резервоарите. След това се промъкнах до стълбата и внимателно изпълзях нагоре. Щом ме видя, Рафли ме посрещна с любопитство.

— Е, как мина? Имаше ли щастието да чуеш нещо?

— Да.

— Какво?

— Я ми кажи преди това, сър Джон, имаш ли железни окови?

— Йес. Понякога човек е принуден по време на пътешествие да сменя екипажа си, а синковците, между които може да избира в тези райони, често не струват пет пари. Всеки капитан, който е принуден да се разправя с ласкари, разполага с железни окови.

— Тогава оковете двамата пленници! Канят се да прегризят ремъците си.

— Ха! Наистина такива типове имат зъби направо като кама. Но ще ги попревържа с нещо, което сигурно няма да могат да прегризат.

След като бяха донесени железните халки за ръце и крака, Квимбо бързо ги грабна и каза с усмивка, която стигаше от лявото му ухо до дясното:

— Даде желязо на добър, хубав, храбър Квимбо! Квимбо направи така здраво желязо, че разбойник изкърти зъби и не свободен!

След като слязохме долу, за да сменим ремъците с железните окови, двамата негодници ни посрещнаха с искрящи от ярост погледи. Тикнах под носовете им наполовина прегризаните ремъци и се обърнах към онзи, който се беше хвалил със зъбите си:

— Известни ми са зъбите ти, известни ми са и вашите мисли и планове. Днес вечерта се каните да скочите в морето.

— Не можем и да помислим за това! — извика ми гневно един от тях.

— О, дори сте си помислили и други неща! Искате да доплувате до брега на Каморта и да откраднете лодка, за да се отправите към Тилангдшонг.

— При кого ли? — подигра се той.

— При Та-ки.

— При. Та-ки ли? Откъде знаеш това?

— Знам, че ще ви помогне да станете и пирати. Ще ви предадем на остров Каморта, но преди това ще имате добрината да ми заемете ризите си.

Двамата мълчаха. Но затова пък лордът ме попита учуден:

— Да ти дадат тези ризи? Сериозно ли говориш?

— Да.

— А за кого ти трябват?

— За мене и Калади.

— Да не би да ги облечете?

— Да.

— Не знаеш какво говориш, Чарли! Кой джентълмен облича такава риза... бррррр!

— Джентълменът, който има намерение да залови някой си Та-ки.

Сега той остави пенснето си да се плъзне до върха на носа му, изгледа ме втренчено над стъклата и бавно повтори:

— Да залови... някой си... Та-ки? Наистина ли говориш сериозно?

— Йес.

— Тогава кажи ми за бога за какво са ти тези кирливи ризи, пълни с паразити? Та това е направо самоубийство и ...

— Не прибързвай! — прекъснах го аз. — Не му е тук мястото да говорим за това. Да отидем на палубата или в каютата ти, сър!

— Уел! Много ми се иска да разбера каква ли щуротия пак ти се е загнездила в главата!...

[1] Феро — един от Канарските острови. Б. пр. ↑

[2] Сипаи — войници в Индия. Б. пр. ↑

[3] Декан — обширно плато в Индия. Б. пр. ↑

[4] Калади — слуга на лорд Рафли, герой от „Похитители на момичета“ Б. пр. ↑

[5] Сахиб (тур.-араб.) — господар, почетна титла на европейец в Индия. Б. пр. ↑

[6] Ласкар (перс, араб., англ., фр.) — моряк, войник от Източна Индия. ↑

6. НА НИКОБАРСКИТЕ ОСТРОВИ

Изкачихме се до каютата. Разбира се, че не ми беше разрешено да внеса вътре ризите. Предадох ги на Квимбо, като му обясних как трябва да ги почисти. Лордът се тръшна на един стол и кръстоса крака:

— Чарли! Я ми кажи за бога какви ти са всъщност намеренията с тези ризи?

— Ще ги облечем.

— Това е вече нечуто! И това безумие има някаква връзка с Та-ки? А каква е тя?

— Кажи ми преди това, сър, имаш ли тук стари коркови тапи?

Той направи една от най-глуповатите си физиономии.

— Дали чувам добре? Коркови тапи и стари затворнически ризи? Ще ме побъркаш!

— Става въпрос за един вид маскарад. Старите коркови тапи ще бъдат обгорени, за да си натъркам с тях кожата.

— Да си натъркаш кожата? Наистина става все по-невероятно! Толкова ли си недоволен от сегашната си кожа?

— Не в това е въпросът; ако не съм облечен в нищо друго освен в затворническата риза, тогава от време на време ще се виждат ръцете, краката ми под коляното, а също и гърдите и е съвсем естествено тези части от тялото да бъдат оцветени по-тъмно, за да не разбере Та-ки, че съм европейец. Бялата кожа ще ме издаде.

— Хмм! Започва да ми се изяснява. Искаш да отидеш при Та-ки?

— Да.

— На Тилангдшонг?

— Да.

— Вместо двамата пленници?

— Да.

— Да се представиш за избягал престъпник?

— Да.

— За да измъкнеш хитро сведения от Та-ки?

— Да.

Сега той удари ядосано с крак по пода и ми кресна:

— Да, да, да и само да! Кажи най-сетне нещо повече! Как ти хрумна тази изключително опасна мисъл да посетиш Та-ки преоблечен като избягал престъпник?

Разказах му какво бях подслушал в трюма.

— Хмм! — промърмори той. — От това още не следва, че трябва да се излагаш на една толкова голяма опасност.

— Не съществува никаква опасност.

— Не разбираш тези неща.

— Ах! Наистина ли?

— Или не им отдаваш достатъчно внимание — поправи се той. — Просто си един лекомислен човек, който не се чувства добре, ако здравето и животът му не се изложат малко на опасност. Не мога да проумея защо е необходим тъкмо този риск.

— Аз пък проумявам толкова по-добре.

— Въобразяваш си. Ще ти кажа какво трябва да направим: тръгваме за Тилангдшонг, хвърляме котва при трите различно високи бамбукови пръта, слизаме на сушата, намираме този Та-ки и го принуждаваме да ни каже къде да търсим Тигровия мост.

— А как ще го принудиш?

— Първо ще опитам с добро, а ако не помогне, ще бъде бит.

— Хмм, хмм!

— Какво е това хъмкане? Да не би да означава, че не си съгласен?

— Да. Не спомена ли вече неколkokратно, че от тези китайци не може да се изкопчи нищо?

— Хмм, вярно. Но ако приложиш твоя план, тогава...

— Тогава съм убеден, че ще го надхитрим по великолепен начин.

— И въпреки това пак те предупреждавам: ако те разкрие, загубен си!

— Охо!

— Нали чу какъв великан бил той.

— А ти сам каза, че физически силните и едри хора много често не притежават смелост.

— Ето на, пак ми се опъва! Щом веднъж си наумиш нещо, никой не може да ти го избие от главата. Твърде вероятно е да се запозная още веднъж с тебе вече като труп. Тогава не ми се сърди, ако измия

ръцете си в невинност. Сега си тръгвам. Искam още веднъж да премисля нещата.

Той се отдалечи ядосан, но аз не можех да му се сърдя. Поведението му се дължеше на привързаност към мен. Когато се появих на палубата, видях го да крачи енергично насам-натам. Това продължи може би един час, през което време не ми обърна никакво внимание. После се изправи внезапно пред мен и сложи ръка на рамото ми:

— Чарли!

— Сър Джон!

— Наистина ли вярваш, че ще излезеш здрав и читав?

— Откъде?

— От маскарада със затворническата риза.

— Да.

— Квимбо държа първо дрехите над огън, после ги сложи във вряща вода; значи можете да ги облечете. Но китаецът... китаецът!

— Не ме е страх от него.

— И Калади ще дойде с теб, нали?

— Да.

— Така ми поотлеква на сърцето, защото на него може да се разчита. Тогава прави каквото си наумил, нямам нищо против! Но тежко и горко на китаеца, ако и косъм падне от главата ти! Ще го направя на кайма! А как смятате да пътувате?

— С двете лодки на бегълците. Рано сутринта с Калади започваме да гребем към Тилангдшонг, а яхтата ще ни последва след няколко часа.

— В каква посока?

— Към източното крайбрежие, докато забележите трите различно високи бамбукови пръта.

— Да хвърлим ли котва?

— Да.

— А да слизаме ли на сушата?

— Не.

— Но няма ли да заловим китаеца?

— Разбира се, че ще го хванем.

— А как ще стане това, ако останем на борда?

— Няма нищо по-лесно. Ще ви го доведе на борда.

— Това би било майсторски номер!

— Ако всеки майсторски номер изисква толкова малко, колкото този, тогава не би било трудно човек да стане майстор. Накратко, ще го доведе на борда и потегляме, за да го предадем в Каморта на закона за наказание.

— Ако всичко премине така безпрепятствено, както си го мислиш, тогава ще имаш похвалата ми. Впрочем има стари коркови тапи. Кога ще започне цапотенето?

— Имаме време до вечерта. Веригата ще си сложи едва утре рано заранта.

— Каква верига?

— Която носи на краката си един от пленниците.

— По дяволите! Да не искаш да си я окачиш на краката?

— Защо не?

— Да не би да си престъпник!

— Не, но трябва да ме помислят за такъв. Бъди сигурен, че китаецът ще ми се довери по-лесно, ако се появя пред него с тази верига.

— Да речем че е така; прави каквото искаш. Нямам нищо против, ако те помислят за някой супер-мошеник.

С това въпросът за него бе изчерпан. Сега аз се заех с Калади и се зарадвах на готовността, с която се съгласи да ме придружава. Осведомих го за нещата, доколкото това беше възможно, тъй като и аз самият не знаех все още какво можеше да се случи; бях убеден, че в негово лице имах другар, на когото можех да разчитам.

Още не се беше свечерило, когато забелязахме пред нас Каморта, един хълмист остров, покрит с най-буйна растителност и ограден от коралови рифове, затрудняващи много приближаването на корабите. Когато влязохме в пристанището, бяхме посрещнати от дълбока тишина, коренна противоположност на пъстрия кипящ южняшки живот, който цари в другите пристанища на Индийския океан. На сушата видяхме кръглите наколни жилища на никобарците с конусообразни покриви, а после забелязахме и няколко сгради на каторжническата колония. Далеч по брега биха застанали групи от любопитни хора, до които не можехме да се приближим повече, защото бе настъпил отливът и морето бе отдръпнало водите си толкова назад, че от брега ни отделяше широк пояс от наноси и тиня.

Хвърлихме котва и забелязахме няколко души, които газеха в дълбоката тиня в посока към нас, като носеха на ръце лека лодка и един човек. Щом достигнаха водата, спуснаха лодката в нея, сложиха вътре човека, качиха се и те и загребаха към нас. Човекът дойде на борда; той беше комендантът на тукашната наказателна колония. Искаше да се осведоми за нашето здравословно състояние и да разбере колко време се каним да останем на острова. Неговите гребци бяха каторжници. Щом чу, че между нас няма нито един болен, той ни разреши да слезем на сушата и беше разочарован, когато му отказахме. Искаше много да ни покани на гости у дома си. Но ние знаехме, че една единствена нощ, прекарана на сушата, щеше да ни донесе никобарската треска и затова предпочетохме да останем на борда.

Разбира се, че му казахме какво ни е довело насам. Той се съгласи веднага да нареди да свалят от борда двамата пленници. Когато се осведомихме дали познава някакъв китаец на име Та-ки, той кимна:

— Естествено, че го познавам. Живее на Тилангдшонг и е единственият търговец, който се е установил на Никобарските острови. На него дължим някои наши улеснения и удобства, защото ни снабдява с предмети, които иначе не бихме могли да намерим наблизо.

— Честен човек ли е? — попитах аз.

— Без съмнение, доколкото може да се говори за честност при някой китайски търговец.

— На кое място на острова живее той?

— На северозападния му край. Щом се доближите до тази част, още отдалече ще забележите колибите му.

— А няма ли колиби на източното крайбрежие?

— Не. Там има само старо наколно жилище, собственост на възрастен туземец.

— Има ли там три бамбукови пръта с различна височина?

— Да. Както чувам, познавате тази колиба.

— Да.

— Тогава вече сте били тук по-рано?

— Не. Познавам околността по описанието, което ми дадоха неволно двамата пленници. Собствено вашият китаец не е честен човек, както мислите вие, сър, а е бандит, който ви води за носа.

Едва сега му разказах с какъв занаят се занимава всъщност Та-ки. Комендантът ме изслуша с удивление, но ми повярва и в прекаленото си усърдие поиска веднага да изпрати към Тилангдшонг няколко лодки, пълни със сипаи, за да задържат китаеца. Разубедихме го, като му обяснихме, че ще свършим тази работа вместо него и ще му предадем Та-ки. Съгласи се с това, защото залавянето на някой смел пират е все пак опасна работа, която с удоволствие се предоставя на други хора.

Той нареди да го закарат обратно на сушата и след това изпрати една по-голяма лодка, която ни докара великолепни плодове и натовари двамата пленници. От всички плодове най-много ни допаднаха кокосовите орехи заради млякото им, но човек трябва да е доста сръчен, за да не разлее част от това мляко при отварянето. За тази цел хората си служат с тежък железен нож, произведен в Бирма и наречен таху. Неопитните разтрошават черупката, при което разплискват вкусния сок; опитните обаче отстраняват с ловки удари върха на ореха, без да засегнат вътрешната обвивка. Щом като се разкрие тази вътрешна обвивка, която съдържа маслената течност на орехите, в нея се прави дупка и тогава вече е възможно да се изпие млякото от ореха.

Щом като се свечери, аз се залових да боядисвам ръцете, краката и гърдите си с обгорени коркови тапи. Спрях се на това средство за оцветяване, понеже нищо друго нямаше да бъде после така лесно отстранено. С тази работа се зае моят храбър Квимбо. Наистина бе цяло удоволствие да гледаш как той търкаше с пот на чело и с какви гримаси придружаваше действията си. Чертите на лицето му се проясняваха все повече и повече. На края той скочи, направи няколко крачки назад, за да ме огледа, както някой художник оглежда майсторското си произведение, след което извика с възхищение и възторг:

— О. колко красив съм станал добър, мил Германия, колко красив, колко красив! Съм станал почти така хубав като Квимбо и кафър от базуту!

— Наистина ли съм толкова красив? — попитах аз, възхитен от това голямо ласкателство.

— Да, така хубав! Добър, храбър Квимбо съм само съвсем мъничко повече красив, защото боя здраво на кожа, а на минхер

Германия не толкова здраво, Квимбо не може отново измие. О, ако добър Германия сега бил в страна, къде живее базута кафър!

— Защо?

— Минхер Германия съм толкоз хубав, че веднага получи едно, две, пет, десет базута жена! А кой направил Германия така хубав?

— Ти и само ти успя да направиш това, скъпи Квимбо!

— Да — извика гордо той, — хубав, добър, храбър Квимбо бил, който направил от минхер Германия такъв чудесен базута кафър. О, Квимбо съм умен! Квимбо има умение и талант! Квимбо сме си Квимбо.

Блаженото чувство, което изпитваше, бе помрачавано само от мисълта, че нямаше да ме придружава. С голямо удоволствие би дошъл с мен до Тилангдшонг, но, от една страна, Калади бе изобщо неподходящ за тази цел, а от друга, не можех дори и да помисля да взема със себе си кафъра, защото китаецът го познаваше, тъй като двамата са били заедно на пиратската джонка.

Беше започнало вече да се развделява, когато яхтата вдигна котва, за да напусне пристанището на Каморта и да излезе в открито море. За мен и за Калади би било твърде трудно да изминем пътя от пристанището до източното крайбрежие на Тилангдшонг с двете свързани андамански лодки. Защо беше необходимо това ненужно напрежение, когато имаше и по-лесен начин? И така отправихме се с яхтата на северозапад и едва когато достигнахме течението на Вати Малве, скочихме в лодките и отвързахме въжето.

— Good luck!^[1] — извика ни лордът. След това започнахме да гребем по течението в югоизточна посока.

Тъй като бяхме научили от коменданта, че всъщност владенията на китаеца се намират на северозападния нос на Тилангдшонг, ние променихме първоначалния си план. Яхтата не биваше да ни последва направо към източното крайбрежие, за да хвърли котва при трите бамбукови пръта. Това положително щеше да привлече вниманието на Та-ки. Тя щеше да спре край споменатия нос, за да склучи привидно някоя сделка с китаеца, обаче преди това трябваше веднъж да обиколи острова, за да види какво става с мен и Калади. Само в случай че с далекогледа си лордът ни забележеше край трите бамбукови пръта, яхтата щеше да легне в дрейф на това място.

— Сахиб, станал си истински сингалец; а на всичко отгоре и с тази верига на краката! Китаецът нито за миг няма да се усъмни, че не сме избягали престъпници.

— Не съм сингалец, а арабски моряк, както се уговорихме; не забравяй това!

След не повече от час пред нас се появи северозападният нос на Тилангдшонг. Забелязахме и колибите и преминахме покрай тях. На брега стояха няколко души, които ни загледаха. Наблюдавахме ни кратко време, а после един от тях се затича. Той изглеждаше необикновено едър и силен човек.

— Дали този не е китаецът? — попита Калади.

— Много е вероятно — отвърнах аз. — Той забеляза, че се насочваме към източното крайбрежие и сигурно е предположил, че сме бегълци. И сега бърза, за да ни посрещне при трите пръта.

— Личи си, че е великан. Дали ще се наложи да се бием с него?

— Вероятно не, поне ти не. Не се тревожи!

В случай на сбиване не притежавах друго оръжие освен моя ловджийски нож, който бях затыкнал под въжето от лико, служещо ми като колан. Не биваше да нося какво друго оръжие.

Скоро излязохме от благоприятното течение и трябваше да гребем; това забави пътуването ни значително, така че Та-ки можеше да ни изпревари по сушата. Сега вече източният бряг се простираше откъм дясната ни страна и ние повишихме вниманието си. Най-после забелязахме три пръта с различна височина, които стърчаха от водата близо до брега. На сушата се намираше наколно жилище, край което бяха застанали двама мъже. Те ни наблюдаваха. Единият от тях бе с обикновени размери, другият имаше висока и широкоплещеста фигура.

— Китаецът и старият никобарец, на когото уж принадлежи колибата — казах аз, — да насочим лодките към тях!

Това никак не беше трудно, тъй като бе настъпило времето на прилива, който ни тласкаше към брега. Двамата мъже навлязоха във водата да ни посрещнат и задържат лодките ни, щом се докоснеха до дъното. Калади изскочи бързо, аз излязох по-бавно, понеже веригата ми пречеше.

Китаецът бе наистина цял Голиат с грубо издялани черти на лицето и мустаци, които се спускаха като тънки нишки чак до гърдите

му. Поздравихме го, като че ли се намирахме в боязлива несигурност. Той ни оглежда кратко време, хвана ни за ръцете и ни издърпа на сушата.

— Аз съм Та-ки. Идвате при мен?

— Да. Закриляй ни! — помолих го аз.

— С удоволствие, понеже виждам, че сте избягали от Змийския остров, откъдето идват най-добрите ни хора. Откога сте тръгнали?

— От вчера рано сутринта.

— Преследват ли ви?

— Не.

— Видя ли ви някой.

— Не.

— Това е добре, така няма нужда да ви скривам веднага. Елате!

Старият туземец влезе в колибата си, но Та-ки ни поведе покрай нея нагоре към стръмния бряг, а после навътре в джунглата. Спря се на едно място, където земята бе покрита гъсто като с килим от растението пасифлора, повдигна преплетената маса нагоре и ни заповяда да го последваме. Забелязахме стъпала и слязохме по тях. Озовахме се в четириъгълна дълбока яма, разделена в няколко помещения от бамбукови стени. На местата, където над нас нямаше таван, през сплетената пасифлора проникваше слаба светлина, която ни позволи да разпознаем, че стените на ямата са облечени с мидени черупки. Вследствие на това помещенията бяха много по-сухи, отколкото би било иначе при тукашния климат.

Та-ки изчезна в едно от задните помещения и ни донесе дрехи, които трябваше да облечем вместо ризите. След това взе железен гаечен ключ и ме освободи с негова помощ от веригата. Изглежда, той се беше приготвил за всичко. Едва сега ни попита за нашите имена и минало.

Калади се представи за сипай, който бил заточен заради убийство. Аз бях собственик на арабски платноход, бях търгувал с роби, при което бях пипнат и откаран на Андаманските острови. Китаецът ни повярва всяка дума, даде ни да ядем, дори ни донесе шише ром. Докато се наслаждавахме на рома, той ни описа радостите на пиратския живот. Не ни попита за нашите намерения или желания, а изглежда вярваше непоклатимо, че ще се посветим с негова помощ на тази хубава професия.

— Особено ти можеш да стигнеш много надалеч — каза ми той.
— Заповядвал си на арабски платноход, значи си моряк и умееш самостоятелно да управляваш кораб. Няма да мине много време и Линг-тао ще ти даде някоя джонка.

— Линг-тао? Кой е той? — попитах аз.

— Нашият адмирал и върховен повелител.

— Самият той излиза ли с кораби в морето?

— Вече не. Сега живее при Ху-Киао.

— Аха! Ето ти на името Ху-Киао, Тигровият мост! А сега веднага да му задам още един въпрос. Докато го изговарях, трябваше да си придам равнодушен вид:

— Ху-Киао? Какво е това място? Къде се намира този Тигров мост?

Наведох погледа си в очакване. Дали щях да получа този толкова важен за мен отговор?

— Намира се срещу острова Мансилар в залива Тапанули.

Слава богу. Имах щастие! Въпреки радостта си продължих спокойно да се осведомявам:

— Залива Тапанули? Не е ли разположен по югозападното крайбрежие на Суматра?

— Да. Виждам, че си добър моряк. Твоята щастлива съдба те е довела при нас. Щом Хайанг-дзе хвърли тук котва на връщане, ще ви закара двамата при Тигровия мост, където ще получите назначение от великия Линг-тао.

— Хайанг-дзе ли? — попитах аз, като се престорих на изненадан.

— Да.

— Китайската джонка, която наричаха „Похитителят“? Нея ли имаш пред вид?

— Да.

— Тя няма да се върне.

— Няма ли? Защо?

— Била е пленена от англичаните, а целият екипаж заедно с капитана е бил избесен по реите.

— Къде? — попита Та-ки, като втренчи в мен ужасения си поглед.

— В Поен дьо Гал на Цейлон.

— Там се канеше да отиде, да, там! Вярно ли е каквото казваш, вярно ли е?

Той беше скочил на крака и като че ли искрящите му очи се канеха да ме погълнат.

— Вярно е. Видях го със собствените си очи — отвърнах аз.

— Ти? Струва ми се, че си бил на Андаманите, на Змийския остров.

— Само два дни. После, вчера, избягахме. От Поен дьо Гал ме откараха на Андаманите; но там видях и чух всичко!

— Големи ли бяха военните кораби, които заловиха Хайанг-дзе?

— Не, това беше малка яхта с парна машина, която е собственост на един английски лорд.

Разказах му всичко, както се беше случило. Яростта на китаеца нарастваше от минута на минута; той проклинаше като умопобъркан. Гневът му беше особено голям, защото великият похитител беше победен от малък частен кораб.

— И всички ли са избити, всички? — попита той, като трепереше от възбуждение.

— Всички с изключение на един кафър, който се казва Квимбо. На него му подариха живота.

— Квимбо, побърканият чернокож! Това е вярно, сега вече няма никакво съмнение, че наистина е била джонката „Хайанг-дзе“. Да ми паднеше тук този английски лорд! Да хвърлеше тази яхта веднъж тук котва!

— Какво би направил тогава?

— Щях да си отмъстя, страшно да си отмъстя!

— Но ти си сам. Какво можеш да сториш срещу екипажа на един кораб?

— Сам ли? — подигра се той. — Остани само един ден тук и ще забележиш, че не съм толкова самотен. Само трябва да...

Той беше прекъснат. Дойде старият никобарец, чиято колиба се намираще край брега, повдигна завесата от растения и извика надолу:

— Та-ки, излез! Вижда се малък параход, който заобикаля острова!

Китаецът се изкачи бързо нагоре и нямаше нищо против да го последваме и ние. Затичахме се през джунглата към брега. На края на гъсталака аз се спрях, извиках изненадано и посочих към яхтата:

— Погледни кораба, Та-ки! Познавам го. Това е англичанинът, който плени Хайанг-дзе.

Той се стъписа и ме изгледа с искрящите си очи.

— Истина ли е? Не се ли лъжеш?

— Съвсем сигурен съм. Никога няма да забравя тази яхта.

Той отправи погледа си към кораба и като стоеше неподвижно, наблюдаваше известно време хода му мълчаливо. После между скърцащите му зъби се разнесе:

— Да имах някой човек, който да може да управлява този кораб! О, тогава, тогава, тогава!

— Какво би направил тогава? — попитах го аз.

— Бих удушил всички хора, които се намират на него, и щях да го откарам на Линг-тао при Тигровия мост. Такъв кораб би могъл да ни свърши добра работа.

— Плени го тогава, ако можеш! Аз умея да се справям с такива машини.

— Ти, ти, наистина ли? — попита той почти възторжено.

— Да.

— Би ли могъл да откараш тази яхта до Тигровия мост?

— С лекота.

— Тогава елате! Той заобикаля острова и ми се струва, че ще спре при моя нос. С хитрост ще го накарам да остане там и през нощта на котва. Щом се стъмни, ще събера всички мои хора и ще се качим на борда.

Той се забърза към северозападния нос и ние го последвахме. Колибите, които се намираха там, бяха пълни с големи запаси от плодове и най-различни стоки за търговия и размяна. След известно време яхтата се зададе покрай западното крайбрежие и хвърли котва при носа.

— Корабът остава! — тържествуваше китаецът. — Ще тръгна към него с една лодка, за да им предложа плодове.

— Тогава вземи и мен! — подканих го аз.

— Тебе ли? Какво ще търсиш там?

— Трябва да огледам кораба. Трябва да видя и машината, за да разбера дали е от онези, с които умея да боравя.

— Тогава ела! Това английско куче вероятно ще ни разреши да се качим на борда.

В една лодка бяха отнесени два коша с плодове. След това се качихме в нея и загребахме срещу прилива към яхтата. Щом се приближихме дотолкова, че можехме да се чуваме, лордът се наведе през релинга и извика:

— Лодка, ахой! Какво носите?

— Плодове — отвърна Та-ки, — плодове, пресни плодове срещу треската.

— Качете се с тях на борда!

Лицето на Рафли сияеше от удоволствие. Китаецът не забеляза това. Той се радваше на поканата и улови подхвърленото въже, за да завърже лодката за него. Кошовете бяха изтеглени с въжета и ние ги последвахме. Лордът разумно беше отстъпил назад към средата на палубата. Китаецът го последва, за да го поздрави учтиво и да му предложи плодовете си. Но как се изненада, когато Рафли изобщо не отвърна на поздрава му, а го попита строго:

— Казваш се Та-ки, нали?

— Да — отвърна китаецът учудено.

— И те наричат Тсу?

— Тсу? — повтори китаецът, чието учудване се превърна в смайване.

— Да, Тсу. Така са те наричали на борда на Хайанг-дзе. Или не?

— Не знам какво искаш да кажеш с това Хайанг-дзе.

— Така ли? Хмм! Тогава сигурно не знаеш също и кой е вашият Линг-тао?

— Не.

— И къде се намира Тигровият мост?

— Не. Не те разбирам. Какво искаш от мен? Защо казваш думи и имена, които не познавам? О...о... Квимбо!!!

„Добрият, красив, храбър“ кафър е бил долу в трюма и сега се показва през люка. Той чу името си и видя китаеца. В следващия миг вече беше грабнал един прът, който му се изпречи на пътя, и му кресна:

— Ето съм Та-ки, голям силен разбойник на Китай! А тук съм храбър Квимбо! Познава ти още Квимбо, а?

Китаецът разбра, че се беше издал. Присъствието на духа го напусна; той остана с отворена уста и втренчен в кафъра поглед А Квимбо се засмя:

— Защо разчеква уста, а не говори? Квимбо теб цапне по глава, та уста се затвори пак.

Последва мощен удар по главата на китаеца с пръта и човекът се стовари на земята като пън. Тоя, който бе искал да избие екипажа на яхтата, беше прострян от ръката на презирания кафър.

Грамадният китаец лежеше в безсъзнание в краката ни. Бях се приготвил за юмручен бой с него и макар че не се бях страхувал от него, все пак ме обхвана един вид облекчение, когато го видях обезвреден по такъв начин.

— Thunder storm^[2], ама че удар! — извика лордът. — Кой би очаквал такова нещо от по-дребния Квимбо!

Кафърът чу това и попита гордо:

— Защо това не очаква Квимбо? Квимбо съм хубав, голям, храбър герой. Квимбо се не страхува, дори ако не така голям и дълъг и широк като китаец. Квимбо обича добър мил Германия и за него избие всички китаец и друг неприятел. Свършил Квимбо добре своя работа?

— Да, добре я свърши, но искам да се надявам, че не си убил негодника.

Наведох се, огледах Та-ки и уверих другите:

— Не е мъртъв и скоро ще се съвземе, но седмици наред ще носи на главата си значителна цицина.

— Няма да му навреди. Онзи, който получи по главата си удар с такъв прът, не трябва да се учудва, ако след това главата му бучи дълго време. Да го вържем, та да не прави глупости, като се събуди!

Китаецът беше отнесен при мачтата и там бе вързан така, че покъсно да не може да се помръдне. След това лордът нареди на кормчията:

— А сега вдигайте котва, за да тръгваме към Каморта!

— Бих предложил да поостанем още известно време на котва — възразих му аз.

— Защо?

— Имаме още работа тук. — Каква?

— Китаецът има тук свои хора, с които се канеше да нападне яхтата и да избие екипажа.

— Това сега какво ни засяга? Щом целта ни е постигната, нищо друго не искам да знам. А дали е постигната, или не?

Погледнах го усмихнато, без да му отговоря.

Тогава той приближи лицето си до моето, остави пенснето да се плъзне до върха на носа му и попита:

— Защо ме гледаш така. Чарли? Да не би да се заблуждавам?

— Мислиш, че съм имал успех, така ли?

— Йес. Поне ми се струва, че мога да го допусна.

— Уел! Значи разбираш може би, че би изгубил облога си?

— Остави ме на мира с облога, а по-добре ми кажи как стоят нещата.

— Добре! Знам къде трябва да търсим Тигровия мост, сър.

— Така ли! Къде?

— По югозападното крайбрежие на Суматра при острова Мансилар в залива Тапанули.

— Това, изглежда, е срещу големия остров Пу-ло Ния или както го наричат още Нияс?

— Североизточно от него, между него и континента.

— Славен човек си, Чарли, добре се справи с тази работа. Наистина не ми се вярваше, че ще успееш да измъкнеш тайната от този китаец. Но да не губим повече ценното си време на Тилангдшонг. Ще откараме китаеца до Каморта и там ще го предадем на управата на каторжническата колония. Тяхна работа е какво ще става с него после. Ние ще се отправим към Суматра.

— Хмм! А дали ще е възможно?

— Защо да не е?

— Имаш ли достатъчно въглища?

— Не, но вече мислих по този въпрос. На Каморта ще натоваря голямо количество дърва. Там има достатъчно затворници, които ще свършат тази работа.

Сега котвата бе вдигната и заобикаляйки северозападния край на острова, яхтата се отправи на юг. През това време забелязахме, че Таки дойде на себе си. Главата го болеше и той понечи да я хване с ръце, което не му се удаде, защото беше вързан.

Това го накара да се съвземе окончателно. Нададе гневен вик и неспокойният му поглед зашари между мен и лорда.

— Подлец, предател! — извика ми той, като скърцаше със зъби.

— Взех те под закрилата си, а в замяна ти ме предаде най-подло.

— Лъжеш се — усмигнах се аз. — Дойдох при теб не за да търся закрилата ти, защото не съм избягал престъпник.

— А какъв си?

— Аз съм от хората на тази яхта и присъствувах, когато беше пленена джонката Хайанг-дзе. Капитанът ѝ заедно с всички свои хора бе наказан. Ти също ще си получиш заслуженото и ние трябва да потърсим само още Линг-тао при Тигровия мост. Не знаехме къде се намира и затова дойдохме при теб, да изкопчим тайната.

Той изпусна едно проклятие и затвори очи.

Когато тръгнахме с Та-ки към яхтата, Калади беше останал на брега, но щом видя, че китаецът беше повален, той веднага пристигна с друга лодка. По мое предложение тези две лодки бяха вдигнати на борда, защото ми мина мисълта, че по-късно може би щяха да ни дотрябват.

След като отново хвърлихме котва пред Каморта, лордът даде сигнала, че желаем да разговаряме с коменданта. Той дойде и се зарадва на успеха ни. След като записа разговора ми с Та-ки, обеща да ни изпрати толкова дърва, колкото можехме да натоварим, и се върна с лодката на сушата заедно с пленника. Скоро след това ни бе докаран обещаеният горивен материал и то в такова количество, че измина половината нощ, преди да бъде натоварен на борда. Беше повече от достатъчен, за да поддържа огъня под котлите до Суматра. Щом започна да се разсъмва, ние излязохме от пристанището на Каморта и се отправихме към загадъчния Тигров мост.

[1] Good luck (англ.) — На добър час, успех! Б. пр. ↑

[2] Thunder storm (англ.) — Гръм и мълния, по дяволите! Б. пр. ↑

7. В ЗАЛИВА ТАПАНУЛИ

И така Ху-Киао трябваше да се търси в залива Тапанули. Ако не бях убеден, че китаецът ми беше казал истината, положително щях да се объркам, и то защото този залив предлага най-големите и сигурни места за хвърляне на котва, поради което тук цареше такова голямо оживление, че съществуването на тайно свърталище на пиратите ми се струваше невероятно. Въпреки това убеждението ми беше непоклонимо. Но затова пък у лорда се бяха породили съмнения. Те нарастваха все повече с приближаването към нашата цел и когато най-сетне отляво се появи Пуло си Малу и скоро завихме наляво към залива Тапанули, той огледа корабите с различна големина, които оживяваха водите наоколо, и ме попита замислено:

— Чарли, да се обзаложим ли?

— За какво?

— Че ще се върнем, без да сме свършили нищо. Убеден съм в това.

— А аз казвам, че ще постигнем целта си сигурно.

— Уел. Тогава ще се обзаложим ли?

— Да.

Това беше първият път, когато казвах „да“. Той подскочи във въздуха, втренчи учудения си поглед в мен, пенснето му се плъзна до върха на носа и той извика:

— Наистина ли? Наистина искаш да се обзаложиш?

— Да.

— Това е някакво невероятно голямо чудо! Но аз му се радвам, защото сега мога да се надявам, че все пак с времето от тебе може да излезе истински джентълмен. И така аз твърдя, че дойдохме дотук напразно. А ти?

— Аз твърдя, че ще изпълним намеренията си.

— По колко ще заложим?

— Ти какво ще кажеш?

— Сто английски лири.

— Много малко.

— Какво? Как? Много малко? А ти на колко искаш?

— На хиляда ...

— Хи ... хи ... хи ...

Той можа да произнесе само тази единствена сричка, а очите му се разшириха едва ли не повече от устата. Толкова непонятно нещо едва ли му се беше случвало през живота.

— Да, хиляда лири — кимнах аз с такова изражение, като че ли ставаше въпрос за монета от три или пет марки.

— Но да не си откачил, Чарли?

— Не, знам много добре какво казвам.

— Хиляда лири! За теб това не е дреболия.

— Наистина не е.

Този иначе толкова пестелив и предпазлив човек иска да заложим хиляда лири. Направо нищо не разбирам! Имаш ли толкова у себе си?

— Не.

— Нямаш? Боже мили! А искаш да заложим тази сума?

— Разбира се.

— А как ще стане това?

— Ще ми заемеш хиляда лири.

— Ще ти заема ... заема ... заема ...

Той отново прекъсна изречението си и ме загледа като някаква неразгадаема загадка. Аз обаче му обясних с лекомислен тон:

— Толкова често напразно си ме подканял да се обзаложим, като също така често си ми казвал, че ще ми заемеш сумата. Можеш ли тогава да се чудиш, че най-после веднъж се възползвам от предложението ти?

Сега той се разсмя развеселен:

— Аха, така значи! Трябва да бъда хванат на тясно; само че няма да ти се удаде, защото знам, че сигурно ще спечеля този облог. Е добре, давам ти назаем тези хиляда лири, и то с удоволствие, с най-голямо удоволствие, а за да разбереш, че съм сигурен в себе си, залагам срещу тях двойно повече — две хиляди лири. Съгласен ли си?

— Не. Не искам да печеля пари.

— А какво?

— Един предмет, който бих притежавал с удоволствие. Ще го заложим ли срещу моите хиляда лири?

— И кой предмет е това?

— Твоята chair-and-umbrella-pipe^[1], сър. — Изрекох това с един толкова безразличен тон, като че ли ставаше въпрос за нещо съвсем незначително и евтино. Но Рафли направи сега наистина скок във въздуха и като протегна към мен ръцете си с разперени пръсти, като че ли да се защити, извика:

— Моята chair-and-umbrella-pipe! Zounds!^[2] Чарли, полудя ли? Какво те прихваща? Как мога да я рискувам, как?

— А защо не? Ти се държеше така, като че ли беше напълно убеден, че ще спечелиш облога.

— Бях и съм все още убеден. Но тази великолепна рядкост ми е подарена в знак на уважение от Тревълър-клуб, Лондон, Ниър стрийт 47. Какво ще кажат хората, като научат, че съм имал безогледността да заложа така хазартно лулата? Не, не мога да се съглася на това. Залагам две хиляди лири.

— А аз се обзалагам само срещу лулата ти.

— Тогава от облога няма да излезе нищо.

— Наистина ли? Сериозно ли говориш?

— Да, напълно сериозно.

— О, жалко! Съжалявам, жал ми е за тебе!

— Жал ли ти е? А защо? — заинтересува се той.

— Защото досега те бях считал за истински джентълмен.

— Досега? Само досега ли, Чарли?

— Да. Многократно си ми казвал, че онзи, който не приеме предложения му облог, не е истински джентълмен.

— Но аз приемам облога, само че не мога да заложа моята чадър-лула; не мога, нямам това право.

— Това са само фрази и извъртане. Не искаш да я заложиш, следователно няма да се обзаложим, а затова си виновен ти. Така стоят нещата. Или не е така?

Той направи една много замислена физиономия, затърка безпомощно ръцете си и промърмори:

— Дяволска работа! Наистина не знам какво да правя!

С тези думи той се обърна рязко и се отдалечи. Известно време се разхождаше насам-натам покрай десния релинг, кимаше като на себе си, поклащаше глава и правеше най-различни странни движения.

След това се върна отново при мене и сложи двете си ръце на раменете ми:

— Чарли, нали искаш да се обзаложиш с мене?

— Да.

— Хиляда лири срещу моите две хиляди?

— Не.

— Но твоите хиляда лири срещу моята скъпоценна чадър-лула?

— Да.

— Тогава нека небето ми е на помощ! Имаш право: като джентълмен съм длъжен да приема облога. Но ако го загубя, трябва да напусна клуба и не мога никога повече да се мярна пред очите на моите приятели. Ти си ужасен човек.

— Но най на края един съвършен джентълмен, който знае какво означава обзалагането.

— Хм, да. Но искам да ти кажа откровено, че преди ми беше помил като половин джентълмен; можеш да бъдеш сигурен в това.

Той се отправи опечален към задната палуба. Разбира се, че нямах намерение да го лиша от любимата му лула. Затрудненото положение, в което го бях поставил, трябваше да му бъде като урок и да го накара да не се изказва така пренебрежително за хора, които имат принципа да не се обзалагат за щяло нещяло.

Междувременно бяхме отминали острова Пуло си Малу и се бяхме отправили в югоизточна посока.

Отляво, далеч пред нас, се появиха островите Банаик, а от дясната ни страна изплуваха в далечината малките островчета, които се простират пред северното крайбрежие на Пуло Ния. Насочихме се към залива Тапанули.

За един чужденец не е лесно да се промъкне между островите Банаик и Пуло Ния, защото от едната до другата страна са пръснати множество мънички островчета, които правят опасни плавателните води. Затова е добре да се вземе някой туземен лоцман, въпреки че тук взимането на лоцман не е задължително. И наистина не срещнахме никакво затруднение в това отношение, защото още не бяхме достигнали Пуло Тупа, когато към нас бързо се насочиха доста лодки, на които се вееше лоцманският флаг. Хвърлихме въже в първата лодка, която стигна до нас, и човекът се изкачи на борда.

Той беше чистокръвен малаец, но все пак се оказа, че разбираше както холандски, така и английски. Той бързо се спазари с лорда за възнаграждението си, след което пое командването на яхтата. Това ще рече, че той се изкачи заедно с Рафли при кормчията и започна да му показва как да върти кормилото.

Аз се отправих към носа, защото оттам ми се предлагаше похубава гледка. Тя бе единствена по рода си. Колкото повече се приближавахме към залива, толкова по-ясно се издигаше пред нас стръмният бряг на Суматра. Растителният свят предлага тук най-разкошната красота и най-голямото разнообразие. Ние идвахме откъм откритото море и се насочвахме между живописни острови към една земя, която си почиваше сред блестящите сапфирени води като обкичена със зелени скъпоценности ухаеща фея. Тук погледът се чувства толкова зает и запленил, че наистина не беше никак чудно защо имах мисъл и чувство само за тази гледка и не обръщах никакво внимание на онова, което ставаше зад гърба ми на палубата.

Дойде ми на ума всичко, каквото бях чел за Суматра и се замислих особено за животните, които се намират в голямо изобилие тук и привличат ловците: урангутана, слона, двата вида носорози, тапира, пантерата и особено кралския тигър, който е също така силен, опасен и страшен като своя индийски роднина. Дали щях да имам тук възможност да изляза някой път на лов?

Сега ние плавахме през залива, в който по случайност не беше хвърлил котва нито един-единствен европейски кораб. Затова пък толкова повече го оживяваха малайските лодки с най-различна големина. Яхтата описа дъга и хвърли котва при остров Мансилар, който се намира малко пред брега на залива. Това не ме учуди, понеже не бях запознат с тукашните обстоятелства.

Свечери се. Слънцето се канеше тъкмо да изчезне, когато лоцманът се спусна в лодката си и се отдалечи, като започна да гребе. Лордът се зададе откъм кормчията и се приближи до мен. Откакто се видя принуден да склучи облога с мен, той изглеждаше едва ли не покрусен, сега обаче лицето му имаше ведро изражение, докато ми казваше с важна физиономия:

— Ще се обзаложим ли, Чарли?

— За какво?

— Че ще загубиш облога си за хиляда лири?

— Нямам такова намерение. Достатъчно е, че ще ти отнема лулата. Повече не ми трябва.

— Глупости! Няма да я получиш!

— Тя ще бъде моя.

— Не. Знам със сигурност.

— Ах! А откъде?

— Тук изобщо няма никакво място Ху-Киао, никакъв Тигров мост. Няма и никакъв китаец на име Линг-тао.

— Е, как може да го разбереш?

— Осведомих се.

— От кого? — попитах аз бързо и почти слисано.

— От лоцмана.

Отстъпих две крачки назад и неволно попитах с тон, като че ли карах да ми отговаря някой ученик:

— Него си попитал, него ли?

— Да, разбира се, че него! Познава цялата област наоколо, хората и начина на живот. Да не би да имаш нещо против?

— Сър, такава страхотна грешка си направил, че по-голяма от нея едва ли може да има.

— Грешка ли?

— Грешка, или ако искаш, и гаф!

— Слушай, Чарли, не ставай груб! Ти знаеш, че съм много кротък човек, но ако...

— Но ако някъде може да се направи някой гаф, непременно трябва да го направиш. Ако тонът ми е по-енергичен от обикновено, ще се наложи да ме извиниш, защото твърде е възможно да си изпортил цялата работа още преди да бяхме хвърлили тук котва. Тук сме дошли да търсим престъпник, който не е обикновен човек и според всичко, каквото знаем за него, има голямо влияние и широки връзки сред населението. Дейността му е тайна и който иска да го залови, също трябва да действа тайно. Налага се всички да бъдем изключително съобразителни. Никой не бива и да подозира какво търсим тук, а котвата ни още не е докоснала дъното и ти си издрънкал вече тайните ни намерения на лоцмана.

— Не съм дрънкал, а само попитах за двете имена.

— Но това е напълно достатъчно.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако Линг-тао наистина живее тук и ръководи плаването на джонките си оттук, той положително има наоколо много съмишленици и, естествено, че преди всички лоцманите ще са от неговата шайка. Не проумяваш ли това, сър Джон?

— Хррррмммм! — покашля се той, като сложи ръка пред устата си.

— Отговори ми по-ясно, сър! Даваш ли ми право или мислиш, че се лъжа?

Той се почеса зад дясното ухо, пенснето му съвсем падна от носа, после се обади:

— Дяволска история!

— Нали?

— Но го направих за наше добро.

— В това не се и съмнявам, само че щеше дабъде по-добре, ако не предприел по този важен въпрос нищо, без предварително да си ме питал.

— Имаш право, Чарли, голям гаф направих.

— Да допуснем, че този лоцман е доверено лице на китаеца; в такъв случай сега ще отиде при него да му каже, че е пристигнала парна яхта, чийто собственик знае двете имена Ху-Киао и Линг-тао и е питал за тях. А този собственик е англичанин. Какво ще направи китаецът?

— Е, какво?

— Ще ни обърка здравата сметките.

— А може би дори ще се опита да ни убие?

— Много е вероятно. Затова тази вечер и през нощта ще останем на борда. Утре сутринта ще направим обиколка из залива.

— Защо?

— За да открием Тигровия мост. Нали Квимбо е бил там, трябва да го познава.

— И така да е. Но това също е опасна работа, защото не познаваме залива и пак ще имаме нужда от лоцман, а. той също така може да е доверено лице на китаеца.

— Ще вземем някакъв друг човек, който познава фарватера^[3]. Остави ме аз да се погрижа за това!

Вечерта настъпи бързо, но на небето се появи луната, а звездите се оглеждаха във водата. Можеше да се вижда надалеч, но не

забелязахме нищо особено. Въпреки че денят си беше отишъл, при яхтата пристигаха лодки, за да търгуват. Предлагаха ни плодове и най-разнообразни предмети за потребление. Купихме някои неща за ядене, но не допуснахме никой да се качи на борда. Изтегляхме купеното в кошници, в които слагахме предварително парите.

През нощта поставихме един пост, който трябваше да съобщава приближаването на всеки човек или лодка. Обаче денят настъпи, без да има подобно съобщение. Преди да започнем обиколката си, лордът се канеше да слезе на брега, за да уреди необходимите формалности с нашите документи. Но което беше твърде странно, веднага след разсъмване на борда ни се качи холандският пристанищен чиновник и поиска да му представим документите си. Неговите гребци останаха в лодката, а той взе със себе си само един човек с китайски черти на лицето, което не можеше да направи никакво особено впечатление, защото на Зондските острови живеят много китайци. Този син на Небесната империя^[4] беше писарят на холандския чиновник.

Свикнал винаги да бъда предпазлив, аз наблюдавах всеки поглед на двамата мъже. Не можах да забележа нищо особено. Само веднъж ми се стори, че лицето на китаеца изведнъж леко потръпна. Това стана в момента, когато той забеляза Квимбо, който се показва от предния люк. Но това потръпване можеше лесно да се обясни със странната външност на кафъра и ето защо не се замислих повече за това.

Чиновниците установиха, че всичко е наред, и напуснаха кораба. След това по мое желание бе спус-ната една от андаманските лодки и аз се качих в нея, за да потърся някой водач. От всички хора, които ме срещнаха с малките си лодки, най-голямо доверие ми вдъхна един възрастен рибар; разпитах го какво ще прави през деня. Той ме увери, че познава цялото крайбрежие от нос Риа до Паданг, а лицето му засия от радост, когато му предложих една дребна за нашите представи сума, ако се съгласеше до обед да ни бъде лоцман. Той се качи на борда и ние започнахме обиколката, на която разчитах толкова много.

Бяхме седнали заедно с лорда в предната част на яхтата, а Квимбо бе застанал край нас. Той трябваше да наблюдава крайбрежието внимателно, за да открие Тигровия мост. За съжаление „хубав, добър, храбър“ Квимбо се оказа извънредно неблагонадежден субект. Може би стотина пъти се повтори следното: когато приближавахме към някое място, той посочваше към него и

извикваше: „Там съм Тигров мост, това съм той; Квимбо сигурен!“ Обаче щом се озовяхме по-наблизо, той се отмяташе. Не се ограничихме само в обикаляне на залива, а стигнахме нагоре чак до Тапус и надолу — до Бату Мун-дан, но всичко беше напразно. Квимбо не можеше да открие търсената местност, а и ние не забелязахме никакво място, което би могло поне донякъде да има правото да се нарича Тигров мост.

— Ще повярваш ли скоро, че ще спечеля облога? — попита ме лордът. — Та-ки те е излъгал.

— Не ми се вярва. По-скоро бих допуснал, че паметта на Квимбо не е достатъчно силна да различи отново едно познато място.

— Възможно е. Но дори и така да е, става ясно, че сме дошли до този хубав остров съвсем напразно. Претърсихме цялото крайбрежие, без да открием нещо. Е, къде може да се е сврял този Тигров мост?

— Лъжеш се. Все още не сме претърсили всичко.

— А какво остава още?

— Бреговете на реката.

— Хмм! — промърмори той в знак на несъгласие.

— Досега следвахме само морското крайбрежие. Ти не забелязали колко широко е речното устие в залива?

— Доста е широко, но каква полза от това?

— Може би Квимбо не прави разлика между морски и речен бряг. И изобщо неговата памет за местности изглежда твърде слаба. Колко лесно би могъл да се намира търсеният от нас полуостров в реката!

— Значи смяташ, че трябва да насочим яхтата нагоре срещу течението ѝ?

— Не, нямам пред вид това, защото би било голяма непредпазливост. Нашата яхта в реката — това сигурно би направило впечатление! Не, ще предприема това пътуване в лодка и ще взема със себе си само Квимбо, който, разбира се, ще се показва, колкото се може по-малко, защото китаецът и хората му го познават.

— Аз няма ли да дойда?

— Не. Необходим си на яхтата. Не забравяй, че тя положително е под наблюдение. Дори е твърде възможно да бъде нападната.

— Уел, прави каквото искаш.

Това бе казано с недоволен тон; той беше енергичен, безстрашен, дори дързък човек; притежаваше твърде много гордост, себеотрицание и благородство, за да бъде завистлив; но досега при всичко извършено и преживяно от нас щастието е било към мен по-благоклонно, така че го разбирах твърде добре; той не се сдържаше на едно място, искаше му се и той веднъж да бъде „на предната линия“, както се казва обикновено. Но в случая ставаше въпрос за едно начинание, от което зависеше всичко и просто имах в себе си повече вяра, отколкото в него. Не можех да се съобразявам с неговото недоволство.

Още не се бяхме върнали в залива, когато минахме покрай една малайска лодка, представляваща според обичаите на страната плаващ магазин за дрехи и различни дреболии. Веднага дрейфувахме и оставихме лодката да се приближи до нас, за да си купя саронг^[5] и малайска фуниеобразна шапка, изплетена от слама. Направих това, за да мога поне отдалече да мина за местен жител. След това лодката отплава, но ние останахме на дрейф, защото ми се струваше по-добре да напуснем яхтата с Квимбо тук, отколкото по-късно в залива, където можеха да ни забележат.

Старият рибар се съгласи да ми отстъпи лодката си и след като навлякох саронга и си сложих шапката, ние се спуснахме в лодката и се отблъснахме от яхтата; тя продължи плаването си, за да се върне на предишното място, където бе стояла на котва.

Намерените в лодката мрежи бяха разпрострени и подредени така, че Квимбо да има възможност да се прикрие зад тях. Аз хванах греблата.

Всички тези промени не можеха да бъдат наблюдавани от странични хора, така че се надявах да не бъда разпознат и обезпокояван.

[1] chair-and-umbrella-pipe1 (англ.) — стол-чадър-лула; любим комбиниран предмет на лорда-особняк, който не се разделя с него никога. Б. пр. ↑

[2] Zounds! (англ.) — Небеса! О, боже! Б. пр. ↑

[3] Фарватер (хол.) — безопасен път за плавателен съд. Б. пр. ↑

[4] Небесната империя — Китай. Б. пр. ↑

[5] Саронг — дълга свободна дреха прилична на риза. Б. пр. ↑

8. ТИГРОВИЯТ МОСТ

Когато стигнахме до залива, той беше извънредно много оживен. Но въпреки това ние се промъкнахме между лодките и ладиите без някой да ни обърне внимание. Веднага щом завихме в устието на реката, Квимбо посочи възбудено към левия бряг.

— О, добър, мил минхер, скоро тук съм при Тигров мост. Тук джонка била на котва, кога Квимбо трябва пътува заедно за Цейлон.

Как се зарадвах! Трябваше да употребя усилия, за да попитам спокойно:

— А на какво разстояние нагоре срещу течението се намира този мост?

— Хубав, храбър Квимбо това не знам; мил Германия продължи гребете; Квимбо каже.

Последвах подканата му. Отляво и отдясно бреговете бяха покрити с постройки и колиби с най-причудливи форми. След около половин час колибите изчезнаха. Бреговете не бяха вече обитавани, а по тях растяха храсталаци и бамбук. Измина още четвърт час. Вече започнах да ставам нетърпелив, когато сред реката забелязах остров. Разстоянието между моста и десния бряг бе свободно и открито. От другата страна обаче островът се свързваше с левия бряг посредством мост.

Не можех да кажа дали той беше каменен или дървен, защото целият беше обрасъл с буйна зеленина. Клонките и листата бяха подкастрени по китайски маниер така, че се бяха образували две огромни фигури на тигър, които лежаха една срещу друга. Квимбо размаха възбудено и двете си ръце.

— Тук, тук съм Тигров мост! Тук жилище на разбойник, къде Квимбо съм пленен и ...

— Тихо, тихо! — прекъснах го аз. — Никой не бива да чуе, че разговаряме. Бил ли си на острова?

— Да, Квимбо бил.

— Там има ли някаква къща, колиба?

— Не, съм само дърво, храст и бамбук.

— А къде е жилището на китаеца?

— Жилище на бряг.

— Но нищо не се вижда. Има само гъста гора и още по-голям бамбуков гъсталак.

— От остров минава път до къща през мост.

— Направо в този гъсталак ли?

— Да.

— От какво е направена къщата?

— Съм направен от бамбук.

— Няма ли и друг път до нея освен този през моста?

— Квимбо не знам друг път.

— А сега стой тихо! Легни под мрежите!

Вече се бяхме приближили до острова. Трябваше да мина покрай къщата, трябваше следователно да я забележа. Не минах под моста, а избрах другата страна, където реката беше открита. Когато лодката минаваше покрай острова, сред крайбрежния гъсталак забелязах открито място с няколко водещи към водата стъпала. Там беше завързана една лодка. Значи ето къде беше пристанът за обитателите на това място; те спираха на острова лодките си и оттам минаваха през моста за къщата. Защо, това не можех да разбера.

Продължих да греба нагоре по реката, докато тя направи завоя и никой не можеше да ни вижда от острова и моста. След това спрях лодката на левия бряг. Изтеглихме леката лодка на брега и я скрихме под пълзящите растения, след което наредих на Квимбо да ме чака на това място.

— Не, хубав, добър Квимбо няма тук чака, защото изяде него тигър.

— Има ли тук тигри?

— О, тук съм много, много тигър. Квимбо слушал рев цяла нощ.

— Тогава ела с мен, но не продумвай нито дума! Тигри тук? Това беше опасно, защото бях взел само револверите си и ножа, но се налагаше да рискуваме. Сега трябваше да изминем надолу същия път, който бяхме преплавали с лодката нагоре. Вървах първи и се промъквах с мъка през гъсталака. Никак не беше лесно, защото облеклото ми се състоеше само от саронга. За Квимбо, който ме следваше, работата не бе толкова трудна, защото му проправях път.

Но не след дълго време се натъкнах на отъпкана от човешки крака пътека, която се извиваше точно в нашата посока. От време на време от нея се отклоняваше подобна пътека настрани. Следователно гъсталакът не беше чак толкова непроходим, колкото си бях мислил.

Продължихме да вървим бавно и извънредно предпазливо. Внезапно аз се спрях, защото пред мен се откри широко свободно място, на което се издигаше търсеното от нас жилище на китаец. Видях и Тигровия мост, който излизаше на това широко място откъм реката, вдясно от нас. Срещу него се намираше голяма къща, построена само от бамбук, а край нея имаше три по-малки постройки. Вляво забелязах висока здрава ограда, образуваща окръжност, направена от дебели, високи може би три метра бамбукови пръти, забити наблизко един до друг в земята. В центъра на това оградено място се намираше друга, още по-висока ограда. Каква ли беше тяхната цел?

Бях отстъпил в гъсталака. Квимбо стоеше край мен. Той посочи с ръка към една от по-малките постройки и ми пошепна:

— Там съм бил хванат хубав, храбър Квимбо. Стоял и лежал вързан така здраво, че не мога бягам.

В този момент чухме как някакъв човек изрева от болка. Виковете се разнесоха откъм голямата къща.

— Това съм пазач, който пазил и давал яде беден Квимбо — обясни ми кафърът.

— Но защо крещи? — попитах аз.

— Защото Линг-тао бие.

Канех се да продължа с въпросите си, но не можах, защото от насрещната врата се появиха трима мъже. Единият от тях беше... нашият лоцман, вторият беше също малаец; те се спряха. Третият беше китаец. Той се отправи към споменатата ограда и отвори намиращата се в нея портичка. Веднага се разнесе ревът на някакъв хищник. Китаецът влезе във външното оградено пространство и дръпна вратата зад гърба си. Но преди да я затвори напълно, успях да зърна животното, което беше изревяло една черна пантера с необикновени размери. Тя беше очевидно опитомена поне дотолкова, че не се нахвърляше върху китаеца.

След десетина минути човекът излезе от оградено място и се отправи към двамата малайци.

— Това съм Линг-тао — прошепна Квимбо почти разтреперан.

— Знаеш ли за какво му е тази пантера?

— Квимбо не знам, но я чувал реве цяла нощ. Хрумна ми една мисъл, но не можах да се спра по-дълго на нея, защото откъм острова се разнесоха звуците на гонг, след което китаецът и двамата малайци преминаха бързо по моста. Когато се върнаха след известно време, с тях имаше четвърто лице, а именно — писарят на холандския чиновник от пристанището. Те носеха на ръце и някакъв човек в малайски дрехи, който беше вързан, а вероятно и устата му бе затъкната. Отнесоха го към ограденото място, след като Линг-тао отново бе отворил вратата. Пак видях пантерата, която се втурна с рев към него, но по заповед на господаря си се отдръпна отново. Китаецът вдигна вързания човек с помощта на лоцмана и двамата го внесоха вътре. Вратата остана полуотворена, писарят и малаецът застанаха край нея, за да гледат след другите двама, като по този начин и ние можехме да виждаме през пролуката. Пантерата беше легнала настрани и фучеше; китаецът и лоцманът достигнаха вътрешната ограда; отвориха една врата, внесоха пленника и пак я затвориха след себе си. Останаха вътре може би четвърт час. После се върнаха. След като затвориха вътрешната и външната врата, те влязоха в голямата постройка.

Кой ли беше този пленник? Защо го бяха завлекли зад оградата? Дали изобщо не използваша това място като затвор? Дали тази пантера не беше там, за да пази затворниците? Дали и Бонтверкер, когото търсехме, не се намираше също вътре?

Това бяха въпросите, които си задавах. Не можех да им отговоря, но тази вечер трябваше всичко да се разбере, защото моето решение беше непоклатимо — след настъпването на тъмнината да се върна на това място и тайно да разузная пиратското свърталище. Засега обаче трябваше да се махам, защото тук очевидно имаше повече хора, отколкото можеше да се видят, а аз бях постигнал каквото исках... бях открил Тигровия мост.

Въпреки това останах легнал на земята още известно време. Помислих си, че за тази вечер ще ми бъде полезно опознаването на острова и моста. Ето защо изпратих Квимбо да се върне на известно разстояние и се запромъквах през моста под закрилата на растителността. Едва се бях озовал на острова, когато чух зад гърба си

гласове. Тъкмо намерих време да пропълзя зад хаотично сплетените листа и клонки и ето че се появиха Линг-тао и лоцманът. Отправиха се към споменатия пристан и там се спряха. Чух ясно въпроса на Линг-тао:

— Ще се справиш ли?

— Надявам се — отвърна другият.

— Имаш време да измислиш нещо добро. Яхтата трябва да бъде наша. Колко добре можем да я използваме! Можехме и тук да свършим тази работа, ако имахме повече хора. Но сега разполагам само с вас тримата и пазача, когото трябваше пак да пребия от бой, защото даваше твърде много ядене на холандеца. Другите са в открито море и ще се завърнат едва след седмици. Ако успееш да откараш яхтата до Паданг, тя ще бъде наша. Необходимо е само да се обърнеш там към брат ми Хи-сен.

— Надявам се да успея; по пътя сигурно ще ми дойде някаква идея.

— Изпрати ми известие, преди да започне пътуването!

Той се завърна в къщата през моста. Лоцманът се качи в една лодка, хвана веслата и се отдалечи.

Сега вече знаех кои хора бяха тук: Линг-тао, писарят, малаецът и наказаният пазач. Не се страхувах от тези четирима души. Дали трябваше да освободя пленниците сега, веднага? Моментът беше удобен! Но пантерата! Какво представляваше револверът пред това животно! И най-важното — кроеше се някакъв план срещу нашата яхта. Лоцманът се канеше да я откара в друга посока и аз трябваше да побързам да попреча на това. И така промъкнах се обратно по моста, намерих Квимбо и двамата се затичахме към нашата лодка. Спуснахме я отново във водата и се качихме в нея. Квимбо се скри под мрежите, а аз започнах да гребя надолу по реката, колкото сили имах. Движехме се бързо, но въпреки това забелязахме лоцмана едва когато бяхме стигнали устието на реката. Той продължи да гребе успоредно на крайбрежието, сигурно за да вземе лоцманската си лодка, а ние се насочихме право към яхтата. Едва бях скочил на борда, когато кормчията ми извика:

— Но, сър, вие се връщате сам! Не сте ли заедно с лорда?

— Сър Джон не е ли тук? — посрещнах въпроса с въпрос.

— Не. Той тръгна отдавна заедно с китаеца-писар.

— А-а! Накъде?

— След вас.

— Каква ...

За малко щях да кажа „глупост“. Сега научих следното: на лорда никак не му е било безразлично, че съм тръгнал на разузнаване без него. Ето защо той видял не без удоволствие, че писарят на холандеца се връща заради някаква грешка в сумата за престоя ни в залива. Запитал го дали има време и дали познава добре бреговете на реката; ставало въпрос да се открие една местност, наречена Тигровия мост. Въпреки изричното ми предупреждение той пак споменал това име, защото считал писаря за държавен чиновник, а поради това и за човек, на когото можел да се довери. Но този човек, който беше доверено лице на китаеца, се съгласил веднага с това предложение, за да заведе лорда право в ръцете на Линг-тао.

Сега вече знаех кой беше пленникът, защото лордът бил наредил на писаря да му осигури саронг и сламена шапка. Целият екипаж на яхтата стоеше наоколо, докато разговарях с кормчията. Разказах им, каквото бях видял и чул. Те се наканиха веднага да тръгнат, за да измъкнат лорда. Наложил се да ги обуздам малко:

— Не бързайте толкова! Не можем да оставим яхтата без надзор и изобщо не са нужни толкова много хора. Впрочем я вижте, лоцманът пристига с лодката си! Нека чуем какво ще ни разкаже!

Щом негодникът свали платното си, ние му хвърлихме въже и той се изкатери на палубата. Поздрави и се приближи към мен.

— Сахиб, трябва да ти предам важно съобщение. Господарят на този кораб тръгна да търси Тигровия мост, нали?

— Да.

— Но той не се намира тук, а в Паданг. Заедно с писаря се отправи към Паданг и ми нареди да ви съобщя, че трябва бързо да го последвате и да го вземете на борда.

— Добре! Но засега ти си на борда и ще те вземем с нас до Паданг, след като измъкнем лорда от Тигровия мост. Вържете го!

Десет здрави ръце го събориха на земята, вързаха го и го отнесоха долу в трюма. Наредих да спуснат капитанската лодка във водата, взех четири добре въоръжени гребци, нарахих Мечкоубиеца заради пантерата и се спуснах в лодката. Тя се понесе през залива към устието на реката, като че ли бе карана с пара.

За да достигнем Тигровия мост заедно с Квимбо, ни бяха необходими повече от четиридесет и пет минути. А сега за това ни бе нужно едва половината време. Момчетата натискаха греблата като дяволи, за да освободят своя лорд час по-скоро. Не продължихме понагоре от острова, а спряхме лодката на пристана. Моряците се скриха, а аз затърсих гонга. Той висеше на едно дърво. Ударих го силно три пъти. Линг-тао излезе бързо от къщата и дойде на острова. Като ме видя, той се стъписа.

— Кой си ти и какво търсиш тук? — попита той строго.

— Искam да говоря с минхер Бонтверкер и английския лорд, които си затворил тук.

Той запрегльща от уплаха:

— Не те разбирам.

— Как се казваш?

— Името ми е Хи-сен.

— Хубаво! Но тук те наричат Линг-тао. Аз съм от яхтата, чийто собственик си затворил тук. Ние пленихме твоята джонка Хайанг-дзе и избесихме екипажа, после заловихме Та-ки на Тилангдшонг, а сега сме дошли да си разчистим сметките с тебе и брат ти Хи-сен в Паданг.

— Все още не мога да те разбера — запелтечи той.

— Тогава ще ти го кажа по-ясно. Ето ти! Юмрукът ми го удари в слепоочието и той се строполи на земята. Моряците излязоха от скривалищата си, за да го вържат. Тогава забелязах, че от къщата излизат писарят, малаецът и един дребен, кривокрак китаец, който сигурно беше пазачът. Исканха да видят кой беше ударил гонга. След минута и те бяха вързани. Завлякохме негодните през моста до откритото място пред къщата и там ги захвърлихме на земята. После се отправихме към вратата на външната ограда. Взех мечкоубиеца в ръце, а един от моряците отвори тихо вратата. Но въпреки това хищникът ни беше чул. През тясно отворената врата забелязах, че се беше снишил към земята, готов за скок, а очите му бяха насочени към нас. Вдигнах мечкоубиеца, прицелих се набързо и стрелях. Куршумът, попаднал право в окото, го накара да подскочи вертикално нагоре, след което падна на същото място, където беше лежал. Моряците искаха да влязат, но аз ги задържах, защото можеше да има и друга пантера, въпреки че преди това бях забелязал само една. Заредих отново изстреляната цев и влязох вътре. Нямаше друга пантера. Сега вече мои

те придружители се намериха ликуващи да се втурнат към вътрешната ограда, която затваряше малко кръгло пространство. Но аз им направих знак да останат назад и се запромъквах тихо пред всички. Намерих вратата и се заслушах. Вътре разговаряха двама души.

— Той стреля — чух гласа на лорда. — Така може да гърми само неговата ужасна пушка.

— Наистина ли вярвате, милорд, че този немец ще дойде?

— Ще дойде. Той няма да ме остави да кисна тук.

— Но ако пленят и него?

— Него ли? О, той не е толкова глупав като мене! Един такъв китаец не може да го плени; той е...

Той млъкна и се послуша, защото бях почукал.

— Има ли някой навън? — попита той високо.

— Да — отвърнах аз. — Кой?

Един човек, който иска да се обзаложи с тебе!

— Чарли, Чарли, ти си, наистина си ти! Отваряй, бързо отваряй!

Отворих вратата. Той не можеше да излезе, защото лежеше вързан на земята, а до него, също така вързан, видях друг човек, на когото си личеше, че се намира от по-дълго време на това нерадостно място.

— твържи ме, Чарли, отвържи ме бързо, за да мога да те прегърна и да ти стисна ръцете!

— А това минхер Бонтверкер ли е? — попитах аз.

— Йес, йес! Но не говори толкова много, а разрежи въжетата да ни освободиш!

Това бе направено. Лордът скочи, грабна ме в прегръдките си и ме притисна така, че щях да извикам. При това той се нарече може би десетина пъти най-глупавия човек, какъвто можело да има, и ме подкани да разкажа как ми се е удало да открия къде е затворен.

А що се отнасяше до него самия, той просто бил откаран с лодка до острова от писаря и като излизал от нея, бил ударен отзад по главата, завързан и предаден в ръцете на китаеца.

Не беше необходимо да обяснявам на холандеца нищо, защото той беше научил вече от лорд Рафли, своя някогашен познат от Капщад, къде и от кого бяхме чули за него и как после бяхме взели решението да го освободим от това неприятно положение. След като

му разказах с кратки думи днешните си преживявания, той знаеше вече всичко.

С каква радост посрещнаха моряците любимия си лорд! Те поискаха настоятелно разрешение да бичуват Линг-тао, но това, разбира се, им беше отказано. Разпитахме пленниците си, но не можахме да измъкнем нито една дума от тях.

Като претърсвахме помещенията, видяхме, че те бяха извънредно скромно обзаведени, което не можеше да не ни учуди. Пиратството положително им беше носило огромни печалби. Но къде бяха скрити тези пари? Бонтверкер е бил принуден да изпрати до Тйелатяп писмо с искане за пари, но е бил достатъчно умен да напише на него фалшив адрес. Сумата, която са му взели при нападението, е била и без това достатъчно голяма. Но къде беше тя? И в това отношение не можахме да научим нищо. Дали е била разпределена? В този случай, както и във всички останали, Линг-тао като предводител е получил лъвския пай. Претърсихме всички помещения и цялата околност на сградата, но не открихме нищо освен дребни суми.

Но ето че съвсем неочаквано бе хвърлена светлина върху този въпрос. Появи се старият рибар, нашият нов лоцман, заедно с Квимбо. При завръщането си на яхтата просто не бях намерил време да се сетя за него, а бях отплавал отново с лодката, без да поговоря със стареца. Тогава той заговорил Квимбо, който знаеше, че бях тръгнал да освободя освен лорда и неговия някогашен господар, минхер Бонтверкер. Какво голямо желание имал да присъства тук! След като се разговорили, двамата решили да тръгнат за Тигровия мост. И ето че сега бяха тук.

Щом старият рибар чу, че сме търсили напразно пари и други ценности, той ми каза:

— Сахиб, тук няма да откриеш нищо, защото богатството на този Хи-сен е в Паданг. Всъщност жилището му съвсем не е тук. Той идва само за известно време насам, защо, не знаех досега, но вече знам. Той живее в столицата Паданг.

— Какво прави там?

— Заедно с брат си се занимават с парични сделки.

— Аха, значи е банкер. Тогава минхер Бонтверкер може да се радва, тъй като в такъв случай ще успее да компенсира загубите си.

Щом китаецът чу тези думи, проговори за първи път. Между скърцащите му зъби се разнесе ругатня, отправена към мен. Но това не бяха последните му думи; той проговори още веднъж, а именно когато кафърът се изправи пред него, ритна го и започна да го ругае:

— Има ти очи? Вижда тук хубав, добър, храбър Квимбо? Ти хванал вързан Квимбо и беден Квимбо трябва има много лош глад при теб. Ти съм лош човек, лош негодник и мизерно подлец!

— Изчезвай, жабо! — изкрещя китаецът. — Сега разбирам, че ти си виновен за всичко. Ако можех да го предвидя, сега нямаше да стоиш тук жив!

Отидох зад оградата, за да одера кожата на пантерата. Тя щеше да ми бъде спомен за това приключение. Квимбо прояви готовност да я почисти и приготви по кафърски маниер.

А сега трябваше да решим какво да правим с пленниците. Нямахме доверие в тукашните власти. Вероятно голяма част от населението беше в съюз с Линг-тао. Ето защо предложих да го отведем заедно със съмишлениците му в столицата и там да го предадем на губернатора, който положително щеше да нареди най-строгото разследване на случая. Останалите заявиха, че са съгласни.

Съвсем безразлично можеше да ни бъде какво щеше да стане с постройките и покъщнината им край Тигровия мост. Оставихме всичко непокътнато и скоро напуснахме с лодките това пиратско свърталище. От всички нас най-радостен беше минхер Бонтверкер, който почти не изпускаше из очи своя верен Квимбо, защото все пак на него трябваше да благодари, че в този ден съдбата му бе взела такъв благоприятен обрат.

Щом стигнахме кораба, веднага бе запален огънят под котлите. Но преди да успеем да вдигнем котва, бяхме заобиколени от безброй много лодки, а техните гребци искаха да се качат на борда, за да разберат подробности. Най-много шум вдигаха представителите на тукашните власти, които най-накрая започнаха да ни заплашват, за да им предадем нашите пленници. Не им обърнахме внимание, а когато се опитаха да се качат насила на палубата, иммахме вече достатъчно пара, за да можем да тръгнем; видяха се принудени да ни оставят на спокойствие.

Бях забелязал твърде добре, че през цялото време лордът се навърташе около мен и не смееше да ме заговори. Пенснето му се

плъзгаше до върха на носа по-често от когато и да било. И никак не беше чудно! Носът му се беше провесил надолу тъжно като ушите на нюфъндлъндско куче. Оставих го на спокойствие и постъпих правилно, защото сам дойде при мен и сложи ръка на рамото ми.

— Чарли!

— Сър Джон. Ти спечели!

— Облога ли? Йес!

— Но! Моята лула-чадър! — Е и? Той постоянно преглъщаше.

— Вече не мога да се мярна в Тревълър-кльб, Лондон, Ниър стрийт 47. Аз ще ...

— Сър Джон! — прекъснах го аз. Положението беше деликатно, не биваше да го засегна. — Сър Джон, ще разрешиш ли на един твой приятел да те помоли нещо?

— На какъв приятел?

— На мен! Моля те, да приемеш един подарък от мен. Искам да ти подаря като знак на почит за върнатата ни бойна дружба в борбата срещу похитителите тази лула. Ще я приемеш ли?

Сега лицето му грейна като слънцето в ясно утро.

— Чарли! Ти си ... ти си ...

— Приемаш ли я?

— Йес! От тебе я приемам! А ти наистина си най-съвършеният джентълмен от Лондон до Капщад и от Бирма до Сан Франциско, макар че...

— ... макар че спечелих първия си облог в живота срещу лорд Рафли.

Паданг, най-големият град на западното крайбрежие, е благоустроено красиво селище с оживено мореплаване и значително развита търговия, тъй като големият износ на разнообразни стоки от западната половина на Суматра се осъществява чрез този град. Паданг имаше още по онова време над двадесет хиляди жители и при това толкова добро правораздаване, че не можехме да се съмняваме в наказанието на китаеца и неговата банда.

От дълго време властите преследвали пиратите, но всичките им усилия оставали напразни. Сега човек може да си представи колко добре дошли бяхме, когато предадохме на правосъдието нашите почтени пътници от трюма. Съдебното следствие започна още на следващия ден, при което бяхме разпитани като свидетели. Отнасяха

се към нас извънредно любезно, а когато минхер Бонтверкер събщи сумата, която му е била ограбена, веднага проявиха готовност да му бъде възстановена от имуществото на двамата братя, което сега се намираще в ръцете на властите. Разбира се, че и Хи-сен, братът на китаеца, беше арестуван.

За щастие сумата, отнета от Бонтверкер по време на нападението, беше само малка част от онова, което бе наследил от брат си в Тйелатяп. По-голямата част от нея беше тръгнала по по-сигурен път.

В Паданг останахме две седмици, след което закарахме Бонтверкер до Коломбо, откъдето той щеше да изчака друг удобен случай, за да стигне до Капшад. Тъй като беше решил да задържи при себе си своя верен Квимбо завинаги, кафърът се видя принуден да се сбогува с нас. Това бе сторено по неговия развеселяващ начин, но този път той не можа да предизвика усмивките ни. На мене ми подаде ръка последен:

— Помни още мил, добър Германия, как намери хубав, храбър Квимбо долу в пясък на кораб? — попита ме той.

— Много добре си спомням — отвърнах му аз, — нали те мислеха за призрак.

— О, Квимбо не призрак, а Квимбо съм хубав, храбър Квимбо. Но ако добър Германия не намери Квимбо в джонка, Квимбо бил също обесен като пират, макар съм невинен. Затова Квимбо никога забравя негов минхер Германия и сега каже един въпрос.

— Е, какво ще питаш?

— Ако някога Квимбо дойде път до Германия, може той там посети свой добър минхер?

— Естествено! Много бих се радвал, ако дойдеш някога!

— Тогава хубав, храбър Квимбо дойда много сигурно. Но първо направя един съвсем много хубав прическа коса. Съм в Германия също млад хубав момиче, което казва Митие?

— Да, там има много млади момичета, които носят това име.

— О, тогава Квимбо направя свой прическа тъй чудесна, та около него ще събере много сто Митие наведнъж.

Устата му се разтегли от удоволствие от едното ухо до другото и той ми разтърси още веднъж ръцете, като ме увери съвсем сериозно:

— Ако минхер Германия запази там за Квимбо много Митие, тогава идва хубав, храбър Квимбо съвсем сигурно, да, съвсем сигурно!

Но за съжаление славният кафър не се е появил още и до ден-днешен и „събирането“ на многото „млад, хубав момиче Митие“ все още не е могло да се състои.

Може би година по-късно лордът ми изпрати два стари вестника, а именно един брой от излизация в Сорабая „Бинг-танг-тимор“ и един брой от печатания в Паданг „Суматра-кърънт“. И двата вестника разказваха за пленяването на китаеца Линг-тао при Тигровия мост, като добавяха после и останалото. Властите бяха успели да разберат, че освен Хай-линг-дзе имало още две джонки, които са се занимавали с пиратство за сметка на хитрия китаец и съдружниците му и бяха започнали да ги преследват усърдно. И двете джонки се отправили към залива Тапанули, но били посрещнати така, че не се измъкнал нито един човек от екипажите им. После били избесени по реите толкова много пирати, че след това по тези места рядко някой се е оплаквал от несигурност в корабоплаването.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.